

Sekcja Wychowanków Politechniki Kijowskiej  
przy Zarządzie Głównym Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT

---

Janusz Fuksa

**WSPOMNIENIA Z KIJOWA**

**XXV**

**ZŁOCI LAUREACI NOT  
W POLITECHNICE KIJOWSKIEJ**

## WSTĘP

Naczelna Organizacja Techniczna od 1975 r. wyróżnia wybitnych pracowników Politechniki Kijowskiej złotymi odznakami honorowymi. Do 2012 r. osiemdziesięciu naukowców stało się laureatami tej odznaki. Od początku wnioskodawcą jest Zarząd Sekcji Wychowanków Politechniki Kijowskiej, który wspólnie z kierownictwem uczelni przedstawia kandydatów. Są to nie tylko naukowcy wybitni w swoich dziedzinach techniki, ale i ludzie zasłużeni dla współpracy z Polską. Byli kiedyś nauczycielami i wychowawcami polskich studentów, których Politechnika Kijowska szczególnie wielu kształciła w latach osiemdziesiątych, albo prowadzili prace naukowe, współdziałając z polskimi uczelniami technicznymi. Zasłużyli sobie na naszą wdzięczność. Przedstawieni tu profesorowie, docenci, wykładowcy są lub byli ludźmi, którzy, gdy spotkali na swojej drodze życiowej polskich naukowców bądź polskich studentów, okazali się ludźmi zainteresowanymi współdziałaniem, zdolnymi do udzielenia pomocy, życzliwymi i bezpośrednimi, serdecznymi i gościnnymi, a więc stworzyli warunki do przyjaznej współpracy naukowej lub owocnego kształcenia.

Wydając ten zbiór biogramów złotych laureatów NOT w Politechnice Kijowskiej chcę wyrazić słowa podziękowania pod adresem wyróżnionych i Rektora Narodowego Technicznego Uniwersytetu Ukrainy KPI za szczególne zaangażowanie w pracy na rzecz własnego i naszego kraju oraz pod adresem Zarządu Głównego Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT za dostrzeżenie i nagrodzenie tej pracy.

Janusz Fuksa

## SKRÓTY

ANU – Akademia Nauk Ukrainy

doc. – docent

dr n.e. – doktor nauk ekonomicznych

dr n.t. – doktor nauk technicznych

ds. – do spraw

dyr. – dyrektor

im. – imienia

kand. n.e. – kandydat nauk ekonomicznych

kand. n.t. – kandydat nauk technicznych

kier. – kierownik

koresp. – korespondent

KPI – Kijowski Politechniczny Instytut

NANU – Narodowa Akademia Nauk Ukrainy

NTUU – Narodowy Techniczny Uniwersytet Ukrainy

prof. – profesor

USRR – Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka

wydz. – wydział

zast. – zastępca

ZSRR – Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich

# ZŁOCI LAUREACI NACZELNEJ ORGANIZACJI TECHNICZNEJ W POLITECHNICE KIJOWSKIEJ

alfabetycznie

(i rok wręczenia złotej odznaki honorowej)

- Astrelin Igor Michajłowicz – 2012  
Bokrinska Aleksandra Akimowna – 1992  
Chilczewski Władimir Wasiljewicz – 2000  
Christicz Władimir Aleksandrowicz – 1982  
Cyganok Boris Archipowicz – 1996  
Czernega Dmitrij Fiodorowicz – 2001  
Czerniawski Jewgienij Konstantinowicz – 2006  
Czernysz Walerij Pawłowicz – 1994  
Czyżenko Iwan Mironowicz – 1975  
Denbnowiecki Stanisław Władimirowicz – 1985  
Denisenko Grigorij Iwanowicz – 1977  
Diczka Iwan Andrejewicz – 2002  
Didkowski Witalij Siemionowicz – 1990  
Dombrugow Rem Matwiejewicz – 1984  
Drygajło Wasilij Gerasimowicz – 2006  
Georgijew Aleksandr Wasiljewicz – 1998  
Geraimczuk Michaił Demianowicz – 2010  
Gerasimczuk Wasilij Ignatjewicz – 2004  
Ilczenko Michaił Juchimowicz – 2001  
Ilcziszyna Dina Iwanowna – 1991  
Jacenkowski Władimir Władimirowicz – 1995  
Jachno Oleg Michajłowicz – 2011  
Jakimienko Jurij Iwanowicz – 1986  
Jankowoj Władimir Wasiljewicz – 2005  
Kałnibołotski Jurij Maksimowicz – 1982  
Katkow Fiodor Aleksandrowicz – 1980  
Kiriczok Piotr Aleksiejewicz – 2012  
Kokoszkin Siergiej Merkurjewicz – 1987  
Kornijenko Jarosław Nikitowicz – 2002  
Korż Wiktor Nikołajewicz – 1994  
Kowal Wasilij Ignatjewicz – 2005  
Kowalenko Władimir Siergiejewicz – 2000  
Kozakow Nikołaj Konstantinowicz – 1998  
Kurson Oleg Iwanowicz – 1988  
Leporski Władimir Dmitrijewicz – 1989  
Lubimow Władimir Jewgienijewicz – 1997  
Łukacz Jurij Juchimowicz – 1999  
Mołczanow Witalij Iwanowicz – 2003  
Morozow Wiktor Grigorjewicz – 2008  
Moskaluk Władimir Aleksandrowicz – 2007  
Nazarenko Eduard Afanasjewicz – 1983  
Niemcow Wiktor Dmitrijewicz – 1999  
Ogijewski Władimir Wasiljewicz – 1979  
Ogorodnik Jewgienij Anatoljewicz – 2011  
Ostafjew Władimir Aleksandrowicz – 1985  
Ostrowoj Jurij Dmitrijewicz – 1986  
Pankratowa Natalia Dmitrijewna – 1996  
Paton Boris Jewgienijewicz – 2004  
Pawłow Aleksandr Anatoljewicz – 1989  
Pieczenik Nikołaj Walentinowicz – 2008  
Pietrenko Anatolij Iwanowicz – 1990  
Pietrowski Władimir Konstantinowicz – 1991  
Pisarenko Georgij Stepanowicz – 2000  
Pisarenko Leonid Dmitrijewicz – 2003  
Popowicz Nikołaj Gawriłowicz – 1988  
Postnikow Iwan Matwiejewicz – 1979  
Pozderko Witalina Wiaczesławowna – 1987  
Radczenko Leonid Aleksandrowicz – 1975  
Rebrow Siergiej Alesiejewicz – 1978  
Riabinin Dmitrij Dmitrijewicz – 1981  
Rozenplenter Alfred Edgarowicz – 1999  
Rumbeszta Walentin Aleksandrowicz – 2002  
Saczkow Leonid Siemionowicz – 2009  
Samofałow Konstantin Grigorjewicz – 1987  
Sidorenko Siergiej Iwanowicz – 2001  
Sierdiuk Gaj Borisowicz – 1984  
Skoczelas Bogdan Andrejewicz – 1997  
Sliwinski Anatolij Matwiejewicz – 1998  
Szalda Ludmiła Mirosławowna – 1992  
Szłuko Władimir Jakowlewicz – 1997  
Szukajew Siergiej Nikołajewicz – 2010  
Tałanczuk Piotr Michajłowicz – 1980  
Taranienko Wadim Pawłowicz – 1980  
Trusz Iwan Charitonowicz – 1977  
Wałamow Gennadij Borisowicz – 2009  
Waszczenko Konstantin Iljicz – 1975  
Weksler Grigorij Sołomonowicz – 1981  
Wollerner Naum Filippowicz – 1983  
Zgurowski Michaił Zacharowicz – 1995  
Zubczuk Wiktor Iwanowicz – 2007

## ЗОЛОТІ ЛАУРЕАТИ NOT В КШ

|                                       |      |
|---------------------------------------|------|
| Ващенко Костянтин Ілліч               | 1975 |
| Радченко Леонід Олександрович         | 1975 |
| Чиженко Іван Миронович                | 1975 |
| Денисенко Григорій Іванович           | 1977 |
| Труш Іван Харитонович                 | 1977 |
| Ребров Сергій Олексійович             | 1978 |
| Огієвський Володимир Васильович       | 1979 |
| Постников Іван Матвійович             | 1979 |
| Катков Федір Олександрович            | 1980 |
| Таланчук Петро Михайлович             | 1980 |
| Тараненко Вадим Павлович              | 1980 |
| Векслер Григорій Соломонович          | 1981 |
| Рябінін Дмитро Дмитрович              | 1981 |
| Калніболотський Юрій Максимович       | 1982 |
| Христич Володимир Олександрович       | 1982 |
| Воллернер Наум Пилипович              | 1983 |
| Назаренко Едуард Афанасійович         | 1983 |
| Домбругов Рем Матвійович              | 1984 |
| Сердюк Гай Борисович                  | 1984 |
| Денбновецький Станіслав Володимирович | 1985 |
| Остаф'єв Володимир Олександрович      | 1985 |
| Островий Юрій Дмитрович               | 1986 |
| Якименко Юрій Іванович                | 1986 |
| Кокошкін Сергій Меркурійович          | 1987 |
| Поздерко Віталіна Вячеславівна        | 1987 |
| Самофалов Костянтин Григорович        | 1987 |
| Курсон Олег Іванович                  | 1988 |
| Попович Микола Гаврилович             | 1988 |
| Лепорський Володимир Дмитрович        | 1989 |
| Павлов Олександр Анатолійович         | 1989 |
| Дідковський Віталій Семенович         | 1990 |
| Петренко Анатолій Іванович            | 1990 |
| Ільчишина Діна Іванівна               | 1991 |
| Петровський Володимир Костянтинович   | 1991 |
| Бокринська Олександра Якимівна        | 1992 |
| Шальда Людмила Мирославівна           | 1992 |
| Корж Віктор Миколайович               | 1994 |
| Черниш Валерій Павлович               | 1994 |
| Згуровський Михайло Захарович         | 1995 |
| Яценківський Володимир Володимирович  | 1995 |
| Панкратова Наталія Дмитрівна          | 1996 |

|                                   |      |
|-----------------------------------|------|
| Циганок Борис Архипович           | 1996 |
| Любимов Володимир Євгенович       | 1997 |
| Скочеляс Богдан Андрійович        | 1997 |
| Шлюко Володимир Якович            | 1997 |
| Георгієв Олександр Васильович     | 1998 |
| Козаков Микола Костянтинівич      | 1998 |
| Сливинський Анатолій Матвійович   | 1998 |
| Лукач Юрій Юхимович               | 1999 |
| Нємцов Віктор Дмитрович           | 1999 |
| Розенплентер Альфред Едгарович    | 1999 |
| Коваленко Володимир Сергійович    | 2000 |
| Писаренко Георгій Степанович      | 2000 |
| Хільчевський Володимир Васильович | 2000 |
| Ільченко Михайло Юхимович         | 2001 |
| Сидоренко Сергій Іванович         | 2001 |
| Чернега Дмитро Федорович          | 2001 |
| Дичка Іван Андрійович             | 2002 |
| Корнієнко Ярослав Микитович       | 2002 |
| Румбешта Валентин Олександрович   | 2002 |
| Молчанов Віталій Іванович         | 2003 |
| Писаренко Леонід Дмитрович        | 2003 |
| Герасимчук Василь Гнатович        | 2004 |
| Патон Борис Євгенович             | 2004 |
| Коваль Василь Гнатович            | 2005 |
| Янковий Володимир Васильович      | 2005 |
| Дригайло Василь Герасимович       | 2006 |
| Чернявський Євген Костянтинівич   | 2006 |
| Зубчук Віктор Іванович            | 2007 |
| Москалюк Володимир Олександрович  | 2007 |
| Морозов Віктор Григорович         | 2008 |
| Печеник Микола Валентинович       | 2008 |
| Варламов Геннадій Борисович       | 2009 |
| Сачков Леонід Семенович           | 2009 |
| Гераїмчук Михайло Дем'янович      | 2010 |
| Шукаєв Сергій Миколайович         | 2010 |
| Огородник Євген Анатолійович      | 2011 |
| Яхно Олег Михайлович              | 2011 |
| Астрелін Ігор Михайлович          | 2012 |
| Киричок Петро Олексійович         | 2012 |

## **ZŁOCI LAUREACI NACZELNEJ ORGANIZACJI TECHNICZNEJ W POLITECHNICE KIJOWSKIEJ**

**1975**

**Waszczenko Konstantin Iljicz** (1900-1991) – doktor nauk technicznych, profesor. Ukończył KPI w 1930, kandydat nauk (1939), doktor nauk (1944); profesor (1946). Organizator i pierwszy dziekan wydziału (fakultetu) metalurgicznego (1944-1959) w Politechnice Kijowskiej, kierownik katedry odlewnictwa (1944-1974). Zainteresowania naukowe: technologie odlewnictwa, żeliwo modyfikowane, stopy żelazo-węglowe. Organizator hutnictwa w Uzbekistanie. Nagrodzony Orderem Lenina oraz wieloma orderami i medalami radzieckimi. Zasłużony działacz nauki i techniki USRR (1964). Przygotował ponad 1500 inżynierów odlewników, 80 kandydatów nauk, 5 doktorów nauk. Autor ponad 500 publikacji naukowych.

**Radczenko Leonid Aleksandrowicz** (1911-1997) – kand. n.t., prof. katedry napędów elektrycznych i automatyzacji urządzeń przemysłowych KPI. W uczelni od 1936. Kierunki badawcze: automatyzacja sterowania napędem elektrycznym. Laureat Nagrody Państwowej USRR (1984). Autor ponad 50 publikacji naukowych i wynalazków.

**Czyżenko Iwan Mironowicz** (1916-2004) – dr n.t., prof. Ukończył KPI z wyróżnieniem (1940), kand. n.t. (1949), dr n.t. (1963); docent (1951), profesor (1965). Kierownik katedry teoretycznych podstaw elektrotechniki (1950-1989), prorektor ds. naukowych (1959-1969). Kierunki badawcze: zaworowe przetwarcze kompensacyjne zasilające sieć prądu zmiennego, stosowane w hutnictwie, chemii i kolejnictwie. Akademik ANU. Zasłużony działacz nauki USRR (1974). Laureat Nagrody Leninowskiej (1962), nagrody państwowej USRR (1982). Odznaczony Orderem Lenina, licznymi orderami, medalami i dyplomami resortowymi. Przygotował 40 kandydatów i 3 doktorów nauk. Autor ponad 300 publikacji naukowych, w tym 14 książek, autor 32 wynalazków.

**1977**

**Denisenko Grigorij Iwanowicz** (1919-1998) – dr n.t. (1964), prof. (1964). Studiował w Charkowskim Instytucie Elektrotechnicznym i Lwowskim Instytucie Politechnicznym. Był prorektorem, następnie rektorem (1963-1971) Politechniki

Lwowskiej. Rektor Politechniki Kijowskiej (1971-1987). W KPI – profesor katedry sieci elektrycznych i systemów (od 1972). Wybitny specjalista w dziedzinie wytwarzania i przesyłu energii elektrycznej, inicjator jednoczesnego przesyłu prądu stałego i zmiennego po wspólnych liniach, badacz odnawialnych źródeł energii, twórca wiatrowych i falowych generatorów elektrycznych. Inicjator i realizator szybkiej rozbudowy bazy naukowo-dydaktycznej Politechniki Kijowskiej. Członek-korespondent AN USRR (1969). Zasłużony działacz nauki i techniki USRR (1969). Doktor h.c. Politechniki Wrocławskiej. Odznaczony tytułem Bohatera Pracy Socjalistycznej i licznymi orderami i medalami radzieckimi. Przygotował 20 kandydatów i 2 doktorów nauk technicznych. Autor ponad 250 publikacji naukowych, 14 wynalazków.

**Trusz Iwan Charitonowicz** (1919-1980) – profesor. Ukończył KPI w 1951, kand. n.t. (1957), docent (1963). Prorektor KPI ds. dydaktyki (1964-1974). Kierownik katedry metaloznawstwa, urządzeń i technologii termicznej obróbki metali (1974-1980). Zainteresowania naukowe: chemiczno-termiczna obróbka metali i powierzchniowe hartowanie detali. Zasłużony działacz nauki i techniki USRR. Nagrodzony wieloma orderami i medalami. Autor ponad 40 publikacji naukowych.

## 1978

**Rebrow Siergiej Alesiejewicz** (1903-1982) – kand. n.t., prof. Ukończył KPI w 1929, pracował tu od 1947, kand n.t. (1951), docent (1953), prof. (1963) na katedrze napędu elektrycznego i automatyzacji urządzeń przemysłowych. Założyciel i kierownik laboratorium liniowych asynchronicznych silników elektrycznych. Dziekan wydziału elektrotechnicznego (1952-1962). Kierował badaniami silników elektrycznych do pojazdów transportu miejskiego. Nagrodzony wieloma orderami i medalami. Autor 47 prac naukowych i 6 wynalazków.

## 1979

**Ogijewski Władimir Wasiljewicz** (1890-1979) – dr n.t., profesor. Ukończył KPI w 1914. Był naczelnikiem radiostacji wojskowej (1921). Pod jego kierownictwem w 1924 w Kijowie zbudowano pierwszą na Ukrainie i trzecią w ZSRR rozgłośnie radiową. Brał udział w budowie innych radiostacji na Ukrainie. Profesor (1930), kierownik katedry radiotechniki i dziekan wydziału radiotechnicznego w Kijowskim Instytucie Energetycznym (wydzielonym wówczas z KPI). Na swojej katedrze stworzył pierwsze laboratorium naukowo-badawcze i warsztaty eksperymentalno-wytwórcze (1929). Kierownik katedry teoretycznych podstaw radiotechniki, dziekan wydziału radiotechnicznego KPI (1944-1962). Re-

daktor czasopisma «Известия вузов Министерства высшего и среднего специального образования СССР. Радиоэлектроника» (1959-1979). Zasłużony pracownik szkoły wyższej USRR (1970). Nagrodzony Orderem Lenina i innymi orderami i medalami.

**Postnikow Iwan Matwiejewicz** (1906-1990) – dr n.t., prof. Ukończył Leningradzki Instytut Politechniczny (1933) i tam aspiranturę. Kandydat n.t. (1936), dr n.t. (1943); docent (1937) na katedrze maszyn elektrycznych tej politechniki. Od 1941 walczył służąc w wojsku. Od 1942 w Taszkencie pracował w filii tej uczelni i Akademii Nauk Uzbekistanu, badając hydrogeneratory w systemie Uzbekenergo. Od 1944 profesor katedry maszyn elektrycznych Leningradzkiego Instytutu Politechnicznego. Od 1947 kierownik katedry maszyn elektrycznych Średnioazjatyckiego Instytutu Politechnicznego. W 1950-1976 profesor, kierownik katedry maszyn elektrycznych KPI. Jednocześnie od 1964 pracował jako kierownik wydziału generacji prądu zmiennego Instytutu Elektrodynamiki AN USRR. Zajmował się teorią projektowania maszyn elektrycznych. Opracowywał metody obliczeń pól elektromagnetycznych i cieplnych w turbogeneratorach. Tworzył teorię nowych źródeł energii (generatory magnetohydrodynamiczne, kriogeneratory, generatory impulsowe i asynchroniczne). Członek korespondent AN USRR (1967). Laureat nagrody państwowej USRR (1977). Zasłużony działacz nauki i techniki USRR (1982). Nagrodzony wieloma orderami i medalami. Przygotował 100 kandydatów nauk i 10 doktorów n.t. Napisał fundamentalne monografie-podręczniki. Autor ok. 100 publikacji naukowych.

## 1980

**Katkov Fiodor Aleksandrowicz** (ur. 1917) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1940. Pracował w zakładzie „Transsygnał”. Asystent (1952), docent (1954) w KPI. Kandydat n.t. (1949), doktor n.t. (1960); profesor (1966). W 1966-1983 kierownik katedry automatyki i telemechaniki. Naukowe zainteresowania: teoretyczne podstawy telemechaniki, systemy telemechaniki i zdalne przekazywanie danych. Przygotował 26 kandydatów n.t. i 1 doktora n.t. Autor 140 publikacji naukowych, w tym 3 monografie i 2 podręczników oraz 40 wynalazków.

**Talanczuk Piotr Michajłowicz** (ur. 1938) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1965 z wyróżnieniem, kandydat n.t. (1972), doktor n.t. (1986). Kierownik katedry przyrządów mechaniki precyzyjnej (1983-1987), prorektor ds. dydaktyki (1972-1983), rektor KPI (1987-1991). Zainteresowania naukowe: teoria projektowania przyrządów mierniczych, w tym elektronicznych przyrządów sensorowych. Dyrektor Instytutu Naukowo-Badawczego „Spektr”. Minister oświaty Ukrainy (1991-1993). Pod jego kierownictwem opracowano państwowy program naro-



dowy „Oświata” („Ukraina XXI wieku”). Akademiem i prezydentem Inżynierskiej Akademii ZSRR (1991), akademikiem Akademii Nauk Pedagogicznych Ukrainy (1992), akademikiem Akademii Nauk Szkoły Wyższej, wiceprezydentem Ukraińskiej Asocjacji Naukowej, członkiem Zarządu Międzynarodowej Federacji Ukraińskich Towarzystw Inżynierskich w Toronto (Kanada). Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Nagrodzony Orderem Przyjaźni Narodów (1982) i wieloma innymi orderami i medalami. Przygotował 9 kandydatów i 1 doktora n.t. Autor ponad 150 publikacji naukowych, w tym 5 monografii i 2 podręczników.

**Taranienco Wadim Pawłowicz** (ur. 1924) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1949, kandydat n.t. (1953), doktor n.t. (1968); profesor (1970). Kierownik katedry przyrządów radiotechnicznych i systemów (1958). Dziekan wydziału radiotechnicznego (1973-1989). Specjalista w dziedzinie elektroniki wysokich częstotliwości. Członek kolegium redakcyjnego czasopisma «Известия вузов. Радиоэлектроника». Zasłużony działacz nauki USRR (1980). Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników (1992), członek Nowojorskiej Akademii Nauk (1993). Laureat nagrody państwowej USRR (1975) i nagrody Rady Ministrów ZSRR (1989). Nagrodzony Orderem Lenina i innymi orderami i medalami. Przygotował 30 kandydatów i 4 doktorów n.t. Autor ponad 130 publikacji naukowych, 2 monografii, 1 podręcznika i 16 wynalazków.

## 1981

**Riabinin Dmitrij Dmitrijewicz** (1914-1988) – kand. n.t., docent. Ukończył KPI w 1938. Pracował jako inżynier, kierownik biura konstrukcyjnego, główny konstruktor i główny inżynier Kijowskiego Zakładu „Bilzowyk” (1938-1960). Był organizatorem i pierwszym dyrektorem (1959-1960) instytutu „Ukrndiplastmasz”. Pracując na zakładzie został jednocześnie w 1957 starszym wykładowcą katedry maszyn i aparatów do produkcji sylikatowej w KPI. W 1960 przeszedł do stałej pracy w KPI. Docent (1961), kandydat n.t. (1965). Dziekan wydziału budowy maszyn chemicznych KPI (1962-1979), kierował katedrą urządzeń do polimerów (1969-1979). Pod jego kierownictwem skonstruowano i zbudowano ponad 700 maszyn i aparatów dla przemysłu chemicznego. Stworzył w KPI specjalność budowy maszyn chemicznych. Redaktor republikańskich czasopism «Хімічне машинобудування», «Хімічна промисловість України» i «Хімічна технологія». Nagrodzony został wieloma orderami i medalami. Opublikował ponad 100 prac, napisał podręcznik.

**Weksler Grigorij Sołomonowicz** (ur. 1939) – kand. n.t., docent. Ukończył Kijowski Technologiczny Instytut Przemysłu Spożywczego (1968). Kandydat n.t.

(1975). W KPI wykładowca, od 1988 st. wykładowca. W 1991 odszedł do pracy w przemyśle, w zakładzie „Majak”.

## 1982

**Christicz Władimir Aleksandrowicz** (1929-2005) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1950. Kierownik katedry przemysłowych instalacji termoenergetycznych, dziekan wydziału termoenergetycznego KPI (1978-1979), prorektor KPI (1979-1988), kierownik wydziału naukowo-badawczego. Specjalista w dziedzinie termoenergetyki i fizyki procesów spalania. Zainteresowania naukowe: racjonalne spalanie paliw i ochrona środowiska przed toksycznymi produktami spalania. Badał m.in. nowe konstrukcje komór o podwyższonej efektywności procesów spalania. Członek Akademii Nauk Inżynieryjnych Ukrainy. Zasłużony działacz nauki USRR (1982). Autor ponad 350 publikacji naukowych i 35 wynalazków.

**Kalnibolotski Jurij Maksimowicz** (ur. 1933) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1957 z wyróżnieniem, kandydat n.t. (1963), doktor n.t. (1971); docent (1965), profesor (1973). Kierownik katedry dielektryków i półprzewodników (mikroelektroniki) (1975). Dziekan wydz. techniki elektronicznej (1975). Stworzył nową katedrę konstrukcji i wytwarzania elektronicznej aparatury obliczeniowej (1985). Zainteresowania naukowe: analiza i synteza układów elektronicznych, ich algorytmy, sztuczny intelekt. Badał i modelował struktury półprzewodnikowe. Kierownik naukowy gałęziowego laboratorium elektroniki ciała stałego. Przewodniczył radzie obrony prac kandydackich i doktorskich. Członek Rady Naukowej KPI (30 lat). Członek redakcji «Електроніка і зв'язок». Zasłużony wynalazca ZSRR (1986). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1994). Zasłużony profesor KPI (1999). Przygotował 21 kandydatów n.t., 1 doktora nauk. Wychowawca wielu polskich studentów w latach 80. Autor ponad 200 publikacji naukowych, w tym 10 monografii i podręczników, 8 wynalazków.

## 1983

**Nazarenko Eduard Afanasjewicz** (ur. 1930) – kand. n.t., docent. Prorektor KPI zajmujący się rozwojem bazy naukowo-dydaktycznej. Ilość domów studenckich zwiększył do 21, co rozwiązało problem zakwaterowania studentów zamieszkałych. Spowodował, że zajęcia zaczęły odbywać się na jedną zmianę. W KPI było wówczas 30 tys. studentów, a zagraniczni przybyli z 30 krajów. W tym czasie studiowało w KPI 150 Polaków, dla których prorektor był dobrym opiekunem.

**Wollerner Naum Filippowicz** (1913-2007) – dr n.t., prof. Ukończył Kijowski Instytut Energetyczny (1935), który później stał się częścią KPI, kandydat n.t. (1939), doktor n.t. (1952); profesor (1955). Założyciel katedry urządzeń radioodbiornych (1944), laboratorium hydroakustyki (1950), z której wyrosło biuro konstrukcyjne „Sztorm” (1974). Zainteresowania naukowe: odbiór sygnałów bez szumów, obróbka sygnałów, analiza spektralna, teoria szumów, konstruowanie aparatów radioelektronicznych. Przygotował 60 kandydatów i 8 doktorów n.t. Autor ponad 300 publikacji naukowych, w tym monografii i podręczników, 40 wynalazków.

## 1984

**Dombrugow Rem Matwiejewicz** (ur. 1924) – kand. n.t., doc. Podczas wojny studiował w Leningradzkim Instytucie Łączności znajdującym się w Tbilisi, następnie w KPI, który ukończył w 1947 r. i tu podjął pracę jako inżynier produkcji specjalnej. Młodszy pracownik (1949), asystent (1952) na katedrze urządzeń radionadawczych KPI. Był przewodniczącym związku zawodowego na wydziale radiowym. Kandydat n.t. (1956), docent (1959). Od 1987 docent na katedrze urządzeń radiotechnicznych. Prowadził prace naukowo-badawcze z dziedziny telewizji i przyrządów elektronicznych. Przewodniczył komisji metodycznej na katedrze. Zorganizował (1968) pierwsze studenckie biuro konstrukcyjne w KPI. Uzyskał Nagrodę Państwową ZSRR (1980) za podręcznik „Telewizja”. Autor ponad 70 publikacji naukowych i metodycznych. Kształcił polskich studentów. Odszedł z pracy w KPI w 1992 r.

**Serdiuk Gaj Borisowicz** (ur. 1927) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1949, kand. n.t. (1953), doktor n.t. (1983); asystent w KPI (1953), docent (1958), profesor (1983). Profesor katedry automatyki i kierowania w systemach technicznych. Akademię Międzynarodowej Akademii Informatyzacji (1994) w ONZ. Zainteresowania naukowe: diagnostyka i niezawodność wyrobów techniki elektronicznej i aparatury radioelektronicznej, opracowanie metod fizycznych i przyrządów technicznych do diagnostyki tej aparatury. Przygotował 16 kandydatów n.t., wychowawca wielu polskich studentów w latach 80. Autor ponad 280 publikacji naukowych, w tym monografii i podręczników, 17 wynalazków.

## 1985

**Denbnowiecki Stanisław Władimirowicz** (ur. 1937) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1959, asystent, wykładowca, kandydat n.t. (1964), doktor n.t. (1974); docent (1965), profesor (1977). Kierownik katedry przyrządów i aparatów elektronicznych (1977-2006). Działalność naukowa: modelowanie, projektowanie i

wykorzystanie w technice przyrządów elektronicznych i systemów. Przygotował wdrożenia do produkcji dział elektroniczno-promieniowych służących do obróbki materiałów, przetworników skali czasu, mierników krótkich sygnałów impulsowych do elektronicznych maszyn cyfrowych. Członek kolegium redakcyjnego czasopisma «Електроніка та зв'язок», «Semiconductor Physycs, Quantum Electronics and Optoelectronics». Członek Międzynarodowej Akademii Informatyzacji i Akademii Łączności Ukrainy. Przewodniczący rady ds. obrony dysertacji doktorskich i kandydackich w swojej specjalności. Członek rady ekspertów ds. elektroniki w Wyższej Komisji Atestacyjnej Ukrainy. Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników (1992). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1992). Zasłużony profesor KPI. Przygotował 24 kandydatów i 3 doktorów n.t., wychowawca wielu polskich studentów w latach 80. Autor 400 publikacji naukowych, 15 monografii i podręczników, 98 wynalazków.

**Ostafjew Władimir Aleksandrowicz** (ur.1934) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1956. Pracował jako inżynier w zakładzie im. Pietrowskiego w Kijowie. W KPI od 1958, kandydat n.t. (1961), doktor n.t. (1973). Kierownik katedry technologii budowy przyrządów (1968-1995), dziekan wydziału budowy przyrządów (1974-1995). Naukowa specjalizacja: precyzyjna obróbka detali, nanotechnologia, jej monitoring. Pracował za granicą: w Kalifornijskim Uniwersytecie (Berkeley, 1965-1966), w Uniwersytecie Tokijskim (1969), w Uniwersytecie Waterloo (Kanada, 1977-1978), w Uniwersytecie Hongkong (1995-1997). Ponadto wygłaszał wykłady w uniwersytetach: Gabrowo (Bułgaria), Jena (Niemcy), Hawana (Kuba), Dżao Tong (Korea Północna), Seul (Korea Południowa), Manchester (Wielka Brytania). Członek Międzynarodowego Towarzystwa Technologów (Paryż, 1978), Międzynarodowego Towarzystwa Inżynierów Technologów (Detroit, 1984), Międzynarodowego Towarzystwa Badania Materiałów (W. Brytania, 1990). Członek Akademii Nauk Inżynieryjnych (1992). Zasłużony pracownik wyższej szkoły USRR (1984). Laureat nagrody państwowej USRR (1984). Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Przygotował 24 kandydatów i 5 doktorów n.t. Autor ponad 300 publikacji naukowych, 120 wynalazków.

## 1986

**Jakimienko Jurij Iwanowicz** (ur. 1945) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1968 z wyróżnieniem, kand. n.t. (1974), doktor n.t. (1990); docent (1975), profesor (1991). Dziekan wydziału techniki elektronicznej (1983-1992), kierownik katedry mikroelektroniki (od 1985), pierwszy prorektor KPI (od 1992). W KPI stworzył nowy kierunek obejmujący budowę klasy przyrządów i aparatów na bazie materiałów piezo- i segnetoelektrycznych, stosowanych w elektronice dla energetyki. Członek korespondent NANU. Zastępca przewodniczącego Państwowej

Komisji Akredytacyjnej Ukrainy, przewodniczący Wyższej Komisji Atestacyjnej ds. elektroniki, radiotechniki i telekomunikacji. Członek Międzynarodowej Akademii Nauk Szkoły Wyższej, honorowy członek Amerykańskiego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników, ekspert komisji Unii Europejskiej. Laureat Nagrody Państwowej Ukrainy (1987, 2004) i nagrody NANU (1995, 2003). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1997). Nagrodzony Orderem Przyjaźni Narodów (1987) i wieloma innymi orderami i medalami. Przygotował wielu kandydatów i doktorów nauk, w latach 80. wychowawca dużej grupy polskich studentów. Autor ponad 250 publikacji naukowych, w tym 25 monografii i podręczników, 35 wynalazków.

**Ostrowoj Jurij Dmitrijewicz** (ur. 1926) – kand. n.t., docent. W KPI od 1954, docent katedry przyrządów mechaniki precyzyjnej. Zainteresowania naukowe: opracowanie mechanizmów nowych przyrządów. Przygotował 6 kandydatów n.t., wychowawca polskich studentów w latach 80. Autor 42 publikacji naukowych, w tym podręczników.

## 1987

**Kokoszkin Siergiej Merkurjewicz** – kand n.t., doc. Wykładowca w KPI. Uczył polskich studentów. Opublikował liczne prace naukowe.

**Pozderko Witalina Wiaczesławowna** (ur. 1935) – kand. nauk filozoficznych, doc. Ukończyła Uniwersytet Kijowski im. T. Szewczenki (1957) w specjalności języki romańsko-germańskie i literatura. Pracowała jako nauczycielka w szkołach średnich Kijowa. W 1959-65 działała w Komsomole, będąc sekretarzem komitetu rejonowego, następnie obwodowego. W 1965-73 pracowała w Ukraińskim Towarzystwie Przyjaźni i Łączności Kulturalnej z Zagranicą jako kierownik działu, później zast. przewodniczącego. W 1973 podjęła pracę w KPI, została prorektorem ds. pracy ze studentami zagranicznymi (1973-87). Docent (1986) katedry politologii i socjologii na wydz. politologii, socjologii i prawa. Kandydat nauk filozoficznych (1980). Zajmowała się historią, naukami politycznymi i filozofią, w tych dziedzinach miała publikacje naukowe. Wyróżniona dyplomem Prezydium Rady Najwyższej USRR. Otrzymała 2 medale Bułgarii. Wspierała rozwój studentów polskich i doktorantów. Corocznie przyjmowała duże grupy polskich absolwentów odwiedzających uczelnię. Życzliwa, lubiana przez polskich studentów i absolwentów.

**Samofałow Konstantin Grigorjewicz** (ur. 1921) – dr n.t., prof. W KPI od 1946, doktor n.t. (1972); docent (1962), profesor (1974). Technika obliczeniową w KPI zajmował się od 1956, zorganizował pierwszą na Ukrainie katedrę tech-

niki obliczeniowej (1960), którą kierował do 1991. Stworzył w KPI nowy kierunek techniki obliczeniowej, stosował jednorodne środowiska obliczeniowe (dielektryczne i kombinowane) oraz wysoko produktywne systemy obliczeniowe. Członek koresp. ANU (1982). Członek Prezydium Narodowego Komitetu Ukrainy ds. Modelowania Matematycznego i Maszynowego. Zasłużony działacz nauki Ukrainy (1985). Laureat nagród USRR (1978) i ZSRR (1990) oraz trzech pierwszych nagród KPI. Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Nagrodzony bojowymi medalami wojennymi oraz Orderem Przyjaźni Narodów (1981) i Orderem Lenina (1990). Przygotował 92 kandydatów n.t. i 14 doktorów n.t., wychowawca wielu polskich studentów w latach 80. Autor ponad 400 publikacji naukowych, w tym 20 monografii i 9 podręczników.

## 1988

**Kurson Oleg Iwanowicz** – kand. n.t., doc. Ukończył KPI w 1968 i podjął tu pracę jako asystent (1968), starszy wykładowca (1977) i docent (1979) katedry automatyzacji systemów energetycznych na wydz. elektroenergetyki i automatyki. Kandydat n.t. (1976). Dziekan ds. pracy ze studentami zagranicznymi KPI. Pracował ze studentami polskimi. Z Politechniką Wrocławską organizował międzyuczelnianą wymianę osobową. Wykładał (1987) na kursie podwyższenia kwalifikacji w Politechnice Wrocławskiej. Specjalista z dziedziny elektroniki, autor wielu publikacji naukowych.

**Popowicz Nikołaj Gawriłowicz** (ur.1927) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1951, kandydat n.t. (1960), doktor n.t. (1973); asystent (1956), docent (1961), profesor (1973) katedry automatyzacji przemysłu górniczego. Kierownik katedry napędów elektrycznych i automatyzacji urządzeń przemysłowych (od 1975). Dziekan wydziału elektroenergetycznego (1975-1978) i wydziału elektrotechnicznego (1978-1988). Stworzył w KPI nowy kierunek automatycznych systemów elektromechanicznych. Opracował wielokanałowe systemy sterowania i elektrodynamicznego hamowania urządzeń podnośnikowych ze statycznymi półprzewodnikowymi wzmacniaczami magnetycznymi. Akademię Akademii Nauk Inżynieryjnych Ukrainy (1991), członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników (1992), członek Nowojorskiej Akademii Nauk (1993). Przewodniczył komisji naukowo-metodycznej „Elektromechanika” Ministerstwa Obrony Narodowej. Zasłużony pracownik szkoły wyższej (1980). Laureat Nagrody Państwowej USRR (1984). Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Przygotował 28 kandydatów i 5 doktorów n.t. Autor ponad 300 publikacji naukowych, w tym 6 monografii i 14 podręczników, autor 67 wynalazków.

**1989**

**Leporski Władimir Dmitrijewicz** (1939-1998) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1961, kandydat n.t. (1966), doktor n.t. (1987); asystent, docent katedry elektryfikacji przedsiębiorstw górniczych. Kierownik katedry stacji elektrycznych (1974-1998), dziekan wydziału elektroenergetycznego (1978), dziekan wydziału elektroenergetyki i automatyki (1988-1998). Twórca kierunku naukowego teorii, metod i środków sterowania wielkimi systemami elektroenergetycznymi. Członek Nowojorskiej Akademii Nauk, akademik Akademii Nauk Szkoły Wyższej Ukrainy. Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników, członek Międzynarodowej Asocjacji Ekonomiki w Energetyce. Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Przygotował 7 kandydatów n.t. Opublikował 132 publikacje naukowe, w tym 2 monografie.

**Pawłow Aleksandr Anatoljewicz** (ur. 1944) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1967, kandydat n.t. (1970), doktor n.t. (1977); docent (1974) katedry cybernetyki technicznej, profesor (1979) katedry zautomatyzowanych systemów zarządzania, od 1981 kierownik tej katedry. Dziekan wydziału informatyki i techniki obliczeniowej (1995), kierownik katedry zautomatyzowanych systemów obróbki informacji i zarządzania. Zainteresowania naukowe: teoria trwałości nieliniowych dynamicznych zdeterminowanych i stochastycznych systemów zarządzania, matematyczne metody badania operacji w programowaniu liniowym, metodologia projektowania zintegrowanych automatycznych systemów zarządzania, metody planowania i zarządzania produkcją małoseryjną. Zasłużony działacz nauki i techniki. Laureat nagrody NANU. Przygotował 33 kandydatów n.t. i 6 doktorów n.t. Autor 250 publikacji naukowych, w tym 11 monografii i 2 podręczników.

**1990**

**Didkowski Witalij Siemionowicz** (ur. 1947) – dr n.t., prof. Ukończył KPI z wyróżnieniem (1971), kandydat n.t. (1976), doktor n.t. (1986); docent (1978), profesor (1989). Kierownik katedry akustyki i akustoelektroniki (1987), kierownik laboratorium akustyki przemysłowej. Prorektor KPI ds. międzynarodowych (1988-1990). Zainteresowania naukowe: wibroakustyczna diagnostyka maszyn i urządzeń, walka z szumem i wibracją, teoria wahań systemów złożonych, ekoakustyka, akustyka budowlana. Zapoczątkował kształcenie specjalistów w dziedzinie stosowania akustycznych aparatów medycznych. Członek rady ekspertów ds. energetyki i elektroniki Ministerstwa Oświaty i Nauki Ukrainy. Konsultant komitetu Rady Najwyższej Ukrainy ds. nauki i oświaty. Brał udział w opracowaniu ustawy „O oświacie wyższej”. Pracował naukowo w Uniwersy-

tecie Technicznym w Wiedniu (Austria, 1983) i w Uniwersytecie Technicznym w Monachium (Niemcy, 1993). Członek Nowojorskiej Akademii Nauk, Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników. Zasłużony pracownik oświaty Ukrainy (1998). Wyróżniony nagrodami państwowymi. Przygotował 7 kandydatów nauk. Autor 300 publikacji naukowych, w tym 3 monografie, 14 podręczników i 20 wynalazków.

**Pietrenko Anatolij Iwanowicz** (ur. 1935) – dr n.t., prof. Pracuje w KPI od 1957. Kierownik katedry systemów zautomatyzowanego projektowania. Wiceprezydent Akademii Nauk Inżynieryjnych Ukrainy. Kierunki działalności naukowej: systemy zautomatyzowanego projektowania w cybernetyce. Laureat Nagrody Państwowej Ukrainy i innych nagród. Przygotował 38 kandydatów i 4 doktorów n.t. Autor ponad 400 publikacji naukowych, w tym monografie i podręczników.

## 1991

**Ilciszyna Dina Iwanowna** (ur. 1935) – kand. nauk fizyczno-matematycznych, docent. Ukończyła (1957) Kijowski Uniwersytet Państwowy im. T.G. Szewczenki w specjalności mechanika. Pracowała jako inżynier w zakładzie „Awto-stieкло-25” w Konstantynowce obwodu donieckiego (1957-58), następnie jako st. inżynier w Instytucie Mechaniki Akademii Nauk USRR (1959-61). W KPI pracuje od 1961. Aspiranturę ukończyła w 1969. Asystent katedry przyrządów i systemów kierowania aparatami lotniczymi wydz. systemów lotniczych i kosmicznych. Kandydat nauk fizyczno-matematycznych (1970), docent (1975). Kierunki działalności naukowej: teoria sprężystości, w tym sprężystość cieczy. Pracowała w radzie naukowo-metodycznej KPI. Autor 60 publikacji naukowych, w tym 3 podręczników z mechaniki teoretycznej, jeden z nich wyróżniony został nagrodą Ministerstwa Oświaty.

**Pietrowski Władimir Konstantinowicz** (ur. 1946) – kand. n.t., doc. Ukończył (1969) KPI i podjął tu pracę jako inżynier na katedrze maszyn elektrycznych. Po ukończeniu aspirantury (1974) został asystentem na tej katedrze. Kandydat n.t. (1975), docent (1988). Od 1988 zast. dziekana ds. pracy ze studentami zagranicznymi i współpracy międzynarodowej. Pracował ze studentami polskimi. Wykładowca wydz. elektroenergetyki i automatyki. Specjalista elektryk. Autor 8 publikacji naukowych i 7 podręczników metodycznych, w tym 2 po francusku. Odszedł z pracy w KPI w 2001 r.



**1992**

**Bokrinska Aleksandra Akimowna** (1923-2001) – kand. n.t., prof. Twórca i kierownik laboratorium elementów radiotechnicznych i przyrządów w KPI. Kierunki działalności naukowej: teoria i przyrządy elektroniki funkcjonalnej. Laureat Nagrody Państwowej USRR (1982) i nagrody Rady Ministrów ZSRR (1990). Zasłużony wykładowca KPI (1998). Przygotowała 40 kandydatów n.t. Autor ponad 100 publikacji naukowych, w tym monografii i wynalazków.

**Szalda Ludmiła Mirosławowna** (ur. 1933) – kand. nauk fizyczno-matematycznych, docent. Ukończyła (1956) Kijowski Uniwersytet Państwowy im. T.G. Szewczenki, aspiranturę (1959) w Politechnice Kijowskiej. W KPI pracuje od 1961. Asystent, docent katedry mechaniki teoretycznej na wydz. systemów lotniczych i kosmicznych. Kandydat nauk fizyczno-matematycznych (1971), docent (1974). Wykładowca wydz. spawania. Kierunki działalności naukowej: analityczna mechanika systemów agregatowych, teoria uderzeń ciał, procesy magnetohydrodynamiczne przy spawaniu, mechanika cieczy, w tym roztopionych metali. Sekretarz naukowy Komisji Naukowo-Metodycznej ds. mechaniki teoretycznej Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego USRR (1976-88). Zasłużony pracownik oświaty ludowej Ukrainy (1991). Pracowała ze studentami polskimi. Autor 90 publikacji naukowych, w tym 2 monografii i 4 podręczników z mechaniki teoretycznej. Otrzymała nagrodę (1990) Ministerstwa Oświaty w konkursie podręczników do samodzielnej nauki.

**1994**

**Czernysz Walerij Pawłowicz** (ur. 1939) – dr n.t., prof. Pracuje w KPI od 1961. Twórca i pierwszy kierownik katedry urządzeń spawalniczych. Kierunki działalności naukowej: automatyzacja procesów spawalniczych. Przygotował 14 kandydatów i 1 doktora n.t. Autor ponad 170 publikacji naukowych i wynalazków.

**Korż Wiktor Nikołajewicz** (ur. 1935) – dr n.t., prof. Pracuje w KPI od 1962. Kierownik katedry odnawiania detali maszyn. Kierunki działalności naukowej: technologiczne podstawy gazowopłomieniowej obróbki metali. Wyróżniony nagrodami państwowymi. Autor ponad 80 publikacji naukowych, w tym monografii i podręczników.

**1995**

**Jacenkowski Władimir Władimirowicz** (ur. 1962) – kand. nauk filologicznych, doc. Ukończył (1984) Kijowski Uniwersytet Państwowy im. T. Szewczenki. Rozpoczął pracę w KPI (1984) jako wykładowca języka rosyjskiego. Uczył polskich studentów. Dziekan ds. pracy ze studentami zagranicznymi (od 1990). Z uczelni przeszedł do pracy w Ambasadzie Ukrainy w Warszawie, gdzie był trzecim, następnie drugim sekretarzem Ambasady. W tym charakterze współpracował z SWPK.

**Zgurowski Michaił Zacharowicz** (ur. 1950) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1975, kandydat n.t. (1979), doktor n.t. (1984). Rektor NTUU KPI (od 1992). Dyrektor Instytutu Stosowanej Analizy Systemowej NANU i Ministerstwa Oświaty przy KPI. Minister oświaty Ukrainy (1994-1999). Prowadzi badania naukowe w dziedzinie analizy systemowej i matematycznego modelowania złożonych procesów fizycznych i pól różnego pochodzenia, intelektualnych systemów podejmowania decyzji w warunkach nieokreśloności informacji, teorii zintegrowanych systemów zarządzania. Pracował na różnych obiektach przemysłowych ZSRR, wprowadzając automatyczne sterowanie procesami technologicznymi. Pracował w uniwersytetach Colorado i Oregonu w USA. Akademię NANU (1995), akademik Akademii Nauk Pedagogicznych Ukrainy (1996). Honorowy członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników w Nowym Jorku. Członek rady kierowniczej Instytutu UNESCO ds. Informacyjnych Technologii w Oświacie w Moskwie. Przedstawiciel Ukrainy w Komitecie Danych o Naukach i Technologiach CODATA, członek komitetu wykonawczego tej organizacji w Paryżu, członek zarządu Światowej Sieci Wiedzy o Oświacie i Nauce EDNES w Strasburgu. Przedstawiciel Ukrainy w Międzynarodowej Radzie Nauki ICSU w Paryżu. Prezydent Sieci Uniwersytetów Krajów Regionu Czarnomorskiego BSUN w Konstancji (Rumunia). Prezydent Narodowej Federacji Walki Wręcz (od 1993). Nagrodzony orderami „Za zasługi” Ukrainy stopnia III (1996), II (1998) i I (2005). Trzykrotny laureat Nagrody Państwowej Ukrainy w nauce i technice (1990, 1999, 2005). Laureat nagród NANU (1996, 2003). Nagrodzony honorową odznaką Prezydenta Ukrainy (1996) i orderem Republiki Italii „Za zasługi” (1998). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (2000). Przygotował 25 kandydatów i 6 doktorów n.t. Autor około 300 publikacji naukowych, w tym 35 monografii i podręczników oraz 50 wynalazków. Prace publicystyczne poświęca aktualnym problemom oświaty, naukowo-technicznej działalności inteligencji, społecznemu i ekonomicznemu rozwojowi kraju.

## 1996

**Cyganok Boris Archipowicz** (ur. 1940) – kand. n.t., prof. Ukończył KPI w 1967 z wyróżnieniem, kandydat n.t. (1975). Dziekan ds. pracy z cudzoziemcami (1980-1987). Prorektor ds. współpracy międzynarodowej (1987-1988). Kierownik oddziału współpracy międzynarodowej (od 1992). Dyrektor Centrum Ukraińsko-Japońskiego NTUU KPI (2006). Kierunki działalności naukowej: elektronika fizyczna, fotoakustyczna diagnostyka materiałów i wyrobów techniki elektronicznej, elektronika funkcjonalna. Przewodniczący Komisji Naukowo-Metodycznej ds. kształcenia obywateli cudzoziemców Ministerstwa Oświaty i Nauki Ukrainy i rady ekspertów ds. kształcenia obywateli cudzoziemców Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Prezydent Towarzystwa „Ukraina-Finlandia” (1992). Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników (1992). Bierze udział we współpracy politechniki z 91 wyższymi szkołami technicznymi świata, w tym z 8 polskimi. Wychowawca i opiekun wielu polskich studentów. Od 1980 Politechnikę Kijowską ukończyło 224 Polaków, a z nich ci, którzy stykali się z dziekanem, później prorektorem, podkreślają jego życzliwy stosunek do młodzieży, opiekę i pomoc, jaką otaczał studentów, był przez nich lubiany. Działacz na polu współpracy z polskim środowiskiem inżynierskim i polskimi absolwentami KPI. Współorganizator 6 ukraińsko-polskich seminariów kontaktowych, organizowanych z udziałem SWPK i przy wsparciu Wydziału Ekonomiczno-Handlowego Ambasady RP w Kijowie (2001-2003). Współorganizator Centrum Współpracy Ukraińsko-Polskiej w Politechnice Kijowskiej w 2003 i Centrum Ukraińsko-Polskiego w 2008. Zasłużony pracownik ludowej oświaty Ukrainy (1998). Nagrodzony Orderem Rycerskim Białej Róży Republiki Finlandii I stopnia (2005). Przygotował 4 kandydatów n.t. Autor ponad 70 publikacji naukowych i 11 wynalazków.

**Pankratowa Natalia Dmitrijewna** (ur. 1942) – dr n.t., prof. Ukończyła Kijowski Uniwersytet Państwowy im. T.G. Szewczenki (1964). Pracowała w Instytucie Mechaniki im. S.P. Tymoszenki NANU. Profesor katedry matematyki stosowanej KPI (1986-1988). Zastępca dyrektora Instytutu Stosowanej Analizy Systemowej NTUU KPI Ministerstwa Oświaty i Nauki oraz NANU (1998), kierownik działu metod matematycznych analizy systemowej tego instytutu. Zainteresowania naukowe: teoria i praktyka analizy systemowej złożonych systemów w warunkach nieokreśloności i ryzyka oraz sprzeczności w informacji wejściowej, analiza systemów człowiek-maszyna w podejmowaniu decyzji w działalności innowacyjnej, teoria i rozwiązywanie zadań odnoszących się do swobodnych i wymuszonych wahań niejednorodnych systemów mechanicznych pracujących w złożonych warunkach siłowych i temperaturowych. Członek Międzynarodowej Akademii Nauk Szkoły Wyższej (1992), członek Polskiej Akademii Nauk (1994). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1988).

Laureat nagrody NANU (2003). Trzykrotny zwycięzca w konkursie na wykładowcę badacza w NTUU KPI (2006, 2007, 2008). Wyróżniona medalami Ukrainy. Przygotowała 15 kandydatów i 1 doktora n.t. Autorka ponad 300 publikacji naukowych, w tym 15 monografii i 14 podręczników.

## 1997

**Lubimow Władimir Jewgienijewicz** (ur. 1939) – dr n.t., prof. Ukończył KPI (1962) i podjął tu pracę jako inżynier w laboratorium narzędzi skrawających. Został asystentem na katedrze technologii budowy maszyn wydz. mechaniki i budowy maszyn KPI. Kandydat n.t. (1969), docent (1970) na tej katedrze. Podjął pracę (1979) na katedrze automatyzacji procesów technologicznych w budowie maszyn. Kształcił polskich studentów. Członek rady ds. obrony dysertacji Instytutu Mechaniki. Pracował w konsulacie generalnym ZSRR w Anabie (1980-85) w Algierii. Po powrocie ponownie pracował na katedrze automatyzacji procesów technologicznych w budowie maszyn, od 1992 docent tej katedry. Doktor n.t. (1992), profesor (1995). Wyróżniony honorowym dyplomem rektora KPI (1989). Organizował współpracę z Politechniką Wrocławską, autor wspólnych prac naukowo-badawczych z dziedziny pokryć ochronnych. Poznał język polski. Wykładał w politechnikach we Wrocławiu, następnie w Lublinie. Autor 80 publikacji naukowych, 2 monografii i 5 wynalazków.

**Skoczelas Bogdan Andrejewicz** (ur. 1935) – kand. n.t., doc. Ukończył KPI (1958) w specjalności budownictwo przedsiębiorstw górniczych. Podjął pracę w KPI (1959) jako asystent na katedrze geometrii wykreślnej i grafiki inżynierskiej (1959-61), był inżynierem, starszym inżynierem naukowo-badawczego laboratorium turbin gazowych (1961-62), asystentem, st. wykładowcą, docentem katedry hydrauliki, sprężarek i pomp, następnie katedry hydropneumoautomatyki i hydrauliki. Kandydat n.t. (1968), docent (1970). Pracował w Algierii (1975-79) jako kierownik katedry w politechnice. Dziekan ds. pracy ze studentami zagranicznymi w KPI 15 lat (1967-72, 1989-99). Pracował ze studentami polskimi, których 270 ukończyło w tym czasie uczelnię. Życzliwy, lubiany przez polskich studentów.

**Szluko Władimir Jakowlewicz** (1923-2001) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1952, aspirant (od 1954). Organizator katedry metali rzadkich i metalurgii proszkowej (1962-1963), jej kierownik (1975-1991). Profesor katedry materiałów wysokotemperaturowych i metalurgii proszkowej KPI. Działalność naukowo-badawcza: kriochemiczna technologia otrzymania ultradispersyjnych ceramicznych proszków tlenkowych do nadprzewodnikowych materiałów wysokotemperaturowych, magnetyczno-ścierna technologia wykończeniowej ob-

róbki detali silników lotniczych i narzędzi z twardych stopów. Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Przygotował 13 kandydatów i 3 doktorów n.t.

## 1998

**Georgijew Aleksandr Wasiljewicz** (ur. 1945) – kand. n.t., doc. Ukończył KPI w 1967 z wyróżnieniem, aspirant w KPI (1969), kand. n.t. (1974). Pracuje w KPI od 1970 – asystent, docent. Badania naukowe: automatyzacja procesów spalania paliw stałych niskiej jakości w kotłach wielkich bloków energetycznych elektrowni ciepłych. Z Politechniką Wrocławską prowadził prace w dziedzinie mierzenia rozchodu paliw stałych w elektrowniach ciepłych. Zastępca dziekana ds. pracy z cudzoziemcami, pracował z polskimi studentami. Autor 40 publikacji naukowych i 20 opracowań dydaktyczno-metodycznych oraz wynalazków.

**Kozakow Nikołaj Konstantinowicz** (ur. 1946) – dr n.t., doc. katedry automatyki spawalnictwa wydz. spawalnictwa KPI. Autor wielu prac dotyczących elektromagnetycznego sterowania procesem spawania. Kształcił polskich stażystów i doktorantów w KPI. Współpracował z polskimi uczelniami, uczestniczył we wspólnych konferencjach naukowych.

**Sliwinski Anatolij Matwiejewicz** (ur. 1939) – dr n.t., prof. Dziekan wydz. spawalnictwa KPI. Zainteresowania naukowe: teoria procesów spawalniczych. Kształcił polskich studentów i stażystów naukowych. Współpracował z polskimi uczelniami, uczestniczył we wspólnych konferencjach naukowych. Autor wielu publikacji z metalurgii spawania.

## 1999

**Łukacz Jurij Juchimowicz** (ur. 1926) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1948. Pracował w przemyśle. W KPI od 1950: aspirant, asystent (1953), docent (1955), profesor (1973); kand n.t. (1953), dr n.t. (1972). Kierownik katedry maszyn i aparatów produkcji chemicznej (od 1973), zastępca dziekana i dziekan wydz. budowy maszyn chemicznych (od 1954 przez 20 lat). Zainteresowania naukowe: nowe kierunki w przerobie materiałów polimerowych, wykorzystanie biopaliw, procesy cieplne w produkcji chemicznej. Doskonalił konstrukcje urządzeń i aparatów chemicznych. Wyróżniony nagrodami państwowymi. Jeden z pierwszych laureatów nagrody KPI (1971). Przygotował 31 kandydatów n.t. i 4 doktorów n.t. Autor ponad 300 publikacji naukowych, w tym 6 monografii i około 100 wynalazków.

**Niemcow Wiktor Dmitrijewicz** (ur. 1937) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1959. W aspiranturze KPI (od 1960). Pracował jako st. inżynier w zarządzie Ministerstwa Budownictwa Specjalistycznego, zast. kierownika wydz. przemysłu chemicznego w Instytucie Naukowo-Badawczym Komisji Planowania Ukrainy, zast. dyr. Instytutu Naukowo-Badawczego Przemysłu Chemicznego. W KPI pracuje od 1975. Dziekan wydziału menedżmentu i marketingu (1992-2002), kierownik katedry menedżmentu KPI (1992-2008), kierował podobną katedrą w Międzynarodowym Uniwersytecie Finansów. Zainteresowania naukowe: rozwój potencjału zarządzania w przemyśle Ukrainy. Członek Akademii Nauk Inżynierskich Ukrainy. Przewodniczący rady specjalistów ds. licencjonowania i akredytacji kierunku menedżment Państwowej Komisji Akredytacyjnej Ministerstwa Oświaty i Nauki Ukrainy (1998-2002). Na 12 międzynarodowych konferencjach naukowych wygłosił referaty. Autor 100 publikacji naukowych, w tym 4 podręczników.

**Rozenplenter Alfred Edgarowicz** (ur. 1930) – kand. n.t., prof. W KPI od 1967. Kierownik katedry ekonomiki i organizacji przemysłu budowy maszyn. Zajmował się ekonomicznymi problemami w postępie naukowo-technicznym. Współpracował z Politechniką Wrocławską. Uczestnik wielu międzynarodowych konferencji naukowych. Autor ponad 80 publikacji naukowych.

## 2000

**Chilczewski Władimir Wasiljewicz** (ur. 1925) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1951 z wyróżnieniem, kand. n.t. (1954), doktor n.t. (1970); docent (1959), profesor (1972) katedry technologii laserowej, konstrukcji maszyn i materiałoznawstwa. Kierował katedrą wytrzymałości materiałów (1960-1962), katedrą materiałoznawstwa i technologii materiałów konstrukcyjnych (1973-1991), oddziałem przygotowawczym KPI (25 lat). Specjalista w dziedzinie zużycia energii przy złożonych drganiach systemów sworzniowych i powłok. Opracował nową metodę plazmowego utwardzania powierzchni i krawędzi tnących organów roboczych koparek i maszyn drogowych. Akademik Akademii Nauk Inżynierskich Ukrainy, członek Narodowego Komitetu Ukrainy ds. Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej. Wyróżniony 14 nagrodami państwowymi. Nagrodzony dyplomami resortowymi. Zasłużony pracownik oświaty ludowej Ukrainy. Dwukrotny laureat nagrody KPI. Przygotował 6 kandydatów n.t. i 1 doktora n.t. Gdy kierował katedrą, wniosła ona swój udział w wykształcenie 220 polskich studentów. Sporządził rosyjsko-ukraiński słownik techniczny z maszynoznawstwa i budowy maszyn. Autor 260 publikacji naukowych, w tym 5 monografii, 2 podręczników i książki naukowo-popularnej.

**Kowalenko Władimir Siergiejewicz** (ur. 1941) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1963, kand. n.t. (1968), doktor n.t. (1980); docent (1969), profesor (1981). Dziekan wydziału budowy maszyn chemicznych KPI (1980-1999), kier. katedry technologii laserowej, konstrukcji maszyn i materiałoznawstwa (od 1990), dyr. Instytutu Naukowo-Badawczego Techniki i Technologii Laserowej (od 1993). Zainteresowania naukowe: elektrofizyczne i elektrochemiczne metody obróbki materiałów, laserowe technologie obróbki materiałów. Odbył staże naukowe w Instytucie Fizyki AN ZSRR, w uczelniach Wielkiej Brytanii i Japonii, pracował naukowo w uniwersytetach Kanady, Chin, USA. Honorowy profesor uniwersytetu w Ohio (USA). Wygłaszał wykłady w uczelniach USA, Kanady, Japonii, Polski, Niemiec, Chin, Tajwanu, Czech. Reprezentował Ukrainę na międzynarodowych kongresach z technologii laserowej w USA, Kanadzie, Japonii, Portugalii, Szwajcarii. Akadernik Akademii Nauk Inżynieryjnych Ukrainy. Członek Rady Asocjacji Laserowej WNP, honorowy członek Instytutu Laserowego Ameryki, członek Kanadyjskiej Asocjacji Laserów Przemysłowych, Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników, Nowojorskiej Akademii Nauk. Członek rady redakcyjnej wydawnictwa rocznika na temat laserów przemysłowych (USA). Redaktor ukraińskiego czasopisma «Хімічне машинобудування». Laureat Nagrody Państwowej Ukrainy (1982), nagrody Rady Ministrów ZSRR (1990), nagród resortowych (1981, 1986), nagrody KPI (1985). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1992). Nagrodzony ukraińskim orderem Za zasługi (1997). Przygotował 17 kandydatów n.t. i 4 doktorów n.t. Autor ponad 600 publikacji naukowych, w tym 33 monografie i 135 wynalazków.

**Pisarenko Georgij Stepanowicz** (1910-2001) – dr n.t., prof. Ukończył Gorkowski Instytut Industrialny w 1936, aspirant Kijowskiego Instytutu Industrialnego (KPI) (1937), kandydat n.t. (1941), doktor n.t. (1948); docent Ufimskiego Instytutu Lotniczego (1942), docent KPI (1944), profesor (1950). W 1941-1943 w Ufie badał silniki lotnicze. Jednocześnie pracował (1939-1951) w Instytucie Mechaniki Budowlanej AN USRR. Prorektor ds. nauki KPI (1952-1964). Kierownik katedry wytrzymałości materiałów (1952-1984). Zainteresowania naukowe: teoria drgań mechanicznych i wytrzymałość materiałów w ekstremalnych warunkach w szerokim zakresie nacisków i temperatur. Akadernik AN USRR (1957). Zasłużony działacz nauki Ukrainy (1973). Zasłużony profesor KPI (1998). Członek Prezydium (1966-1970, 1978-1988), sekretarz naukowy (1962-1966) i wiceprezydent (1970-1978) Akademii Nauk USRR. Twórca i pierwszy dyrektor Instytutu Problemów Wytrzymałości AN USRR. Radca Prezydium AN USRR, później NAN Ukrainy. Członek Międzynarodowej Akademii Astronautyki (1974). Członek Amerykańskiego Towarzystwa Badań i Materiałów (1977). Przewodniczący Komisji Badań Kosmicznych przy Prezydium AN USRR (1973-1984), redaktor czasopisma «Космические исследования на Украине». Redaktor «Доповіді АН УРСР» (1970-1978). Członek redakcji

«Прикладная механика» (1965-1970). Redaktor czasopisma «Проблемы прочности» (1959-1980). Nagrodzony orderem Lenina i innymi odznaczeniami. Wyróżniony złotym medalem Słowackiej Akademii Nauk. Laureat nagród państwowych USRR (1969, 1980), ZSRR (1982), nagrody AN USRR (1968), nagród KPI (1955, 1973, 1983). Przygotował 175 kandydatów n.t. i 40 doktorów n.t. Autor ponad 810 publikacji naukowych, w tym 45 monografii, podręczników i wynalazków.

## 2001

**Czernega Dmitrij Fiodorowicz** (ur. 1927) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1953, kand. n.t. (1959), dr n.t. (1974). Zast. dziekana wydziału metalurgicznego (1959-1964), dziekan wydz. ogólnotechnicznego (1965-1972), dziekan wydz. inżynieryjno-fizycznego (1972-1988). W 1977 zorganizował katedrę fizykochemicznych podstaw technologii metali i objął jej kierownictwo. Specjalista w dziedzinie procesów fizyko-chemicznych i odlewnictwa metali. Zainteresowania naukowe: właściwości stopów, ich modyfikowanie, przemieszczanie gazów w ciekłych stopach, wpływ gazów na właściwości stopów żelaznych i nieżelaznych. Wywarł wpływ na polepszenie metodyki pracy i wzmocnienie bazy materialno-technicznej wydziału. Członek koresp. NANU. Akademię Akademii Nauk Inżynieryjnych Ukrainy (1991) i Akademii Nauk Oświaty Wyższej Ukrainy (1995). Zasłużony pracownik szkoły wyższej Ukrainy (1983). Zasłużony dla oświaty Ukrainy (1998). Laureat pierwszej nagrody resortowej za najlepszą pracę naukową (1985). Nagrodzony dyplomami Prezydium Rady Najwyższej Ukrainy (1989), Ministerstwa Oświaty i Nauki (2001), Gabinetu Ministrów Ukrainy (2002). Kawaler 5 medali wojennych. Siedmiokrotny zwycięzca konkursów wewnętrznych NTUU KPI. Zasłużony profesor NTUU KPI (1998). Przygotował 20 kandydatów i 9 doktorów n.t. W kierowanym przez niego wydziale studiowało ponad 100 polskich studentów, dla których był wykładowcą i wychowawcą. Autor ponad 600 publikacji naukowych, w tym 6 monografii, 3 podręczników i 34 wynalazków.

**Ilczenko Michaił Juchimowicz** (ur. 1941) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1964, kand. n.t. (1967), doktor n.t. (1980); profesor (1982). Prorektor ds. pracy naukowej (od 1988). Zorganizował w KPI gałęziowe laboratorium nadwysokiej elektroniki i radiotechniki mierniczej. Wspólnie z Kijowskim Zjednoczeniem Produkcyjnym im. S.P. Korolowa stworzył i wyprodukował nowe urządzenia radiotechniki mierniczej z wykorzystaniem monokryształów ferrytów. W 1990 zorganizował (i objął w nim kierownictwo) Instytut Naukowo-Badawczy Techniki Radioelektronicznej (od 2000 – Telekomunikacji), który, pod kierownictwem NANU, wykonuje prace z dziedziny techniki nadwysokich częstotliwości, systemów telekomunikacyjnych i technologii informatycznych oraz aparatury



medycznej. W 1993 zorganizował katedrę środków telekomunikacji KPI. W 2002 stworzył (i kieruje nim) Instytut Dydaktyczno-Naukowy Systemów Telekomunikacji. Specjalista w dziedzinie radioelektroniki i telekomunikacji. Prowadzi badania naukowe w dziedzinie teorii i zastosowania nowej klasy selektywnych systemów częstotliwościowych zakresu mikrofalowego, współdziałania rezonatorów stałych z polami elektromagnetycznymi nadwysokich częstotliwości, tworzenia współczesnych urządzeń, systemów i sieci telekomunikacyjnych. Badania te pozwoliły na wykonanie nowoczesnych urządzeń i aparatów telekomunikacyjnych (rezonatorów, filtrów, generatorów, anten), co doprowadziło do urzeczywistnienia koncepcji budowy państwowego systemu infrastruktury informatyczno-telekomunikacyjnej z wykorzystaniem technologii mikrofalowych. W wyniku powstały krajowe systemy telekomunikacji satelitarnej i mikrofalowych zintegrowanych systemów radiowych, a także podjęto produkcję aparatów odbiorczych do systemów nawigacyjnych i pobudowano dziesiątki bezprzewodowych komunikacyjnych linii przekazu informacji. Członek koresp. NANU (1997), akademik ANIU (1991). Członek Nowojorskiej Akademii Nauk (1993), Międzynarodowej Akademii Nauk Szkoły Wyższej (1996), Międzynarodowej Akademii Inżynierskiej (1992). Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników w USA (1991). Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1992). Laureat nagród państwowych USRR (1983), ZSRR (1989) i Ukrainy (2004), także nagrody NANU (2000). Przygotował 15 kandydatów i 4 doktorów nauk. Autor ponad 500 publikacji naukowych i wynalazków, w tym 20 monografii i podręczników.

**Sidorenko Siergiej Iwanowicz** (ur. 1947) – dr n., prof. Ukończył Moskiewski Instytut Stali i Stopów (1971), dr nauk fizyczno-matematycznych (1987), profesor (1991). Kierownik katedry fizyki metali KPI (od 1991). Dziekan wydziału fizyko-technicznego (1995). Naczelnik Głównego Zarządu Nauki Ministerstwa Oświaty Ukrainy (1995). Prorektor ds. naukowo-pedagogicznych KPI (od 1999), prorektor ds. współpracy międzynarodowej. Zainteresowania naukowe: technologie na bazie procesów dyfuzyjnych, powstawanie faz w cienkich błonach metalowych wysokotemperaturowych nadprzewodników, krzemianów. Od 1975 organizował kolejne laboratoria eksperymentalne i przeprowadzał badania z fizyki metali. Zainicjował nowy kierunek naukowy w KPI: eksperymentalne i teoretyczne badania dyfuzyjnych przekształceń strukturalno-fazowych w cienkich warstwach, co zapoczątkowało dyfuzyjne technologie tworzenia systemów metalowych i spokrewnionych. Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (1998). Członek koresp. NANU (2006). Członek Ukraińskiego Towarzystwa „Intelekt Narodu”, członek Towarzystwa Materiałoznawczego Ukrainy. Odbył staże naukowe w Imperialnym Koledżu Uniwersytetu Londyńskiego (1984, 1994), w Uniwersytecie Technicznym w Chemnitz (1998). Jako prorektor współpracuje z 8 polskimi uczelniami. Współorganizator Centrum Współpracy Ukraińsko-Polskiej w Politechnice Kijowskiej w 2003. Nadzoruje Centrum

Ukraińsko-Polskie przy Politechnice Kijowskiej, które od 2008 realizuje zadania współpracy naukowo-technicznej i dydaktycznej między uczelniami obu państw. Przygotował 5 kand. n.t. i 1 doktora n.t. Autor ponad 300 publikacji naukowych, w tym 10 monografii w dziedzinie materiałoznawstwa fizycznego.

## 2002

**Diczka Iwan Andrejewicz** (ur. 1957) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1980, kand. n.t. (1987), dr n.t. (2004); w KPI od 1982, asystent (1985), docent (1988), profesor (2004). Zast. dziekana wydz. matematyki stosowanej (od 1993). Dziekan ds. studentów zagranicznych (1999-2005). Zainteresowania naukowe: aparaty i programy do procesów przechowywania, wprowadzania i obróbki informacji podawanej w postaci graficzno-kodowej. W tym czasie studiowało w KPI ponad 1000 studentów z zagranicy. Współpracował z polskimi uczelniami. Przygotował 2 kandydatów n.t. Autor ponad 100 publikacji naukowych, w tym 2 monografii i 20 wynalazków.

**Kornijenko Jarosław Nikitowicz** (ur. 1949) – dr n.t., prof. Ukończył KPI z wyróżnieniem w 1972, ukończył aspiranturę, podjął tu pracę. Kandydat n.t. (1979), doktor n.t. (2003). Stworzył laboratorium do badania procesów cieplnych w systemach dyspersyjnych. Kierownik katedry maszyn i aparatów chemicznych i do przetwórstwa ropy naftowej. Autor sposobu otrzymywania nawozów mineralnych ze zmiennym stosunkiem substancji odżywczych i stymulujących, dostosowanych do agroekologicznych warunków rejonu stosowania nawozów. Był przewodniczącym związku zawodowego studentów w KPI (1978-1984). Aktywnie uczestniczył w rozbudowie KPI (1973-1988). Jako prorektor (1996-2000) rozwijał i utrzymywał w odpowiednim stanie bazę materialno-techniczną kompleksu dydaktyczno-naukowego uczelni, w którą wchodziły wówczas: 23 budynki naukowo-dydaktyczne, 22 domy studenckie, kompleks sportowy z basenem i salami treningowymi, biblioteka (3 mln woluminów), centrum kultury, stołówki, ośrodki wypoczynkowe nad Dnieprem i Morzem Czarnym, budynki mieszkalne pracowników. Prowadził budowę gmachu wydziału systemów aerokosmicznych. W 2000 otrzymał dyplom mera miasta Kijowa. Autor 140 publikacji naukowych, w tym 3 monografii, 3 podręczników i 15 wynalazków.

**Rumbeszta Walentin Aleksandrowicz** (ur. 1930) – dr n.t., prof. Ukończył Kazański Instytut Lotniczy (1955). W KPI od 1960, kandydat n.t. (1973), dr n.t. (1994). Zast. kier. katedry technologii budowy przyrządów. Sekretarz naukowy KPI (1975-2007). Dziekan wydz. budowy przyrządów (1995-2000). Zainteresowania naukowe: automatyczne systemy diagnostyki procesów technologicznych w budowie przyrządów i maszyn. Wykładał w Bułgarii w Gabrowskim

Uniwersytecie Technicznym (1970, 1976, 1984). Nagrodzony medalami i odznaką resortową. Przygotował 7 kandydatów i 2 doktorów nauk. Autor 143 publikacji naukowych, w tym monografii i podręczników.

## 2003

**Molczanow Witalij Iwanowicz** (ur. 1941) – kand. n.t., doc. Ukończył KPI w 1964. Był aspirantem, inżynierem, asystentem na wydz. radiowym. Kandydat nauk (1970). Zast. dziekana wydz. elektroniki (1970-75). Docent (1977) na kat. dielektryków i półprzewodników (od 1985 – mikroelektroniki). Kierownik laboratorium mikroelektroniki. Zainteresowania naukowe: mikroelektronika bardzo wysokich częstotliwości i spektroskopia dielektryczna. Przewodniczący komitetu uczelnianego Związku Zawodowego Pracowników Oświaty i Nauki Ukrainy (od 1986, wcześniej od 1981 zast. przewodniczącego). Członek Komitetu Centralnego Związku Zawodowego Pracowników Oświaty i Nauki Ukrainy, przewodniczący sekcji uczelnianej w tym komitecie, kurator międzynarodowej działalności uczelni w związku, członek Rady Federacji Związków Zawodowych Ukrainy. Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników (USA). Zasłużony pracownik Federacji Związków Zawodowych Ukrainy. Zasłużony pracownik oświaty ludowej Ukrainy. Otrzymał medal Petra Mohyły, medal Akademii Nauk Pedagogicznych Ukrainy. Nagrodzony honorowym dyplomem Rady Najwyższej Ukrainy i odznaczeniami resortowymi. Współpracuje z polskimi uczelniami (politechniki we Wrocławiu i Łodzi), organizując wymianę grup pracowników i studentów. Służył pomocą polskim studentom, gdy w latach 80. studiowało ich w KPI ponad 200. Przygotował 3 kandydatów nauk. Autor ponad 130 publikacji naukowych i podręczników oraz 5 wynalazków z dziedziny mikroelektroniki.

**Pisarenko Leonid Dmitrijewicz** (ur. 1945) – kand. n.t., prof. Ukończył KPI z wyróżnieniem w 1969, kand n.t. (1975), dr n.t. (2006); profesor (2007). Zast. dziekana, następnie dziekan wydz. techniki elektronicznej (1986-1996), dziekan wydz. elektroniki (1996-2003), kierownik katedry przyrządów i urządzeń elektronicznych (2006). Badania naukowe: modelowanie w elektronice, zautomatyzowane projektowanie przyrządów elektronicznych, analiza procesów obróbki informacji stochastycznymi kanałami informacyjnymi, metody i sposoby analizy prawdopodobieństwa systemów informacyjnych. Stworzył instrumentarium matematycznego modelowania czasowo-częstotliwościowego i analizy elektronicznych kanałów informacyjnych. Zapoczątkował wydawanie naukowo-technicznego czasopisma «Електроніка і зв'язок» (1995) i był jego pierwszym redaktorem naczelnym (1995-1998). Był nauczycielem i wychowawcą ponad 70 polskich studentów, którzy studiowali na wydziale w latach 80. i 90. Wydział elektroniki, największy w uczelni (3500 studentów), współpracował z politech-

nikami w Polsce (Warszawa, Kraków, Wrocław) w dziedzinie gazowych źródeł plazmy i źródeł zasilania aparatury elektronicznej specjalnego przeznaczenia. Akademię Akademii Nauk Radioelektroniki Stosowanej (1993). Zasłużony wykładowca NTUU KPI (1998). Honorowy profesor Charkowskiego Narodowego Uniwersytetu Radioelektroniki (2002). Autor ponad 140 publikacji naukowych, w tym 10 podręczników i 15 wynalazków.

## 2004

**Gerasimczuk Wasilij Ignatjewicz** (ur. 1949) – dr n.e., prof. Ukończył KPI w 1973, kand. nauk (1986), doktor n.e. (1996). Kierownik katedry ekonomiki i organizacji przemysłu budowy maszyn (1998-2002). Dziekan wydz. menedżmentu i marketingu, kierownik katedry ekonomiki międzynarodowej (od 2002). Przewodniczący specjalistycznej rady ds. zarządzania Państwowej Komisji Akredytacyjnej Ukrainy. Był koordynatorem Międzynarodowej Asocjacji Dziekanów Wydziałów Ekonomicznych Uniwersytetów Technicznych Europy Centralnej i Wschodniej. Członek Rady Naukowej ds. Obrony Dysertacji Kandydackich. Badania naukowe: teoria i praktyka zarządzania przedsiębiorstwem, marketing, narodowa polityka ekonomiczna, międzynarodowa współpraca naukowo-techniczna, stały rozwój ekonomiczny. Zainicjował wydawanie czasopisma «Економічний вісник НТУУ КПІ» (2004). Laureat nagrody NTUU KPI (1997) za 2 najlepsze podręczniki. Organizator lub uczestnik ponad 100 konferencji i sympozjów naukowych, w tym międzynarodowych. Miał wpływ na kształcenie 50 polskich studentów w uczelni jako zastępca komsorga do pracy z cudzoziemcami (1968-1973) i jako zastępca dziekana ds. cudzoziemców (1992-1993). Współorganizator 6 seminariów kontaktowych dla polskich przedsiębiorców, organizowanych z inicjatywy SWPK przy wsparciu Wydziału Ekonomiczno-Handlowego Ambasady RP w Kijowie (2001-2003). Współorganizator Centrum Współpracy Ukraińsko-Polskiej w Politechnice Kijowskiej w listopadzie 2003. Przygotował 6 kandydatów nauk ekonomicznych. Autor 257 publikacji naukowych, w tym 12 podręczników.

**Paton Boris Jewgienijewicz** (ur. 1918) – dr n.t., prof. Ukończył Politechnikę Kijowską (wówczas Kijowski Instytut Industrialny) w 1941. Został pracownikiem Instytutu Spawania Elektrycznego. Wraz z ewakuowanym instytutem pracował w Niżnim Tagile na Uralu w fabryce czołgów, gdzie dzięki zastosowaniu spawania automatycznego, opracowanego w instytucie, znacznie zwiększono produkcję czołgów dla frontu. Po powrocie instytutu do Kijowa awansował na kierownika zakładu, następnie na zastępcę dyrektora instytutu. Obronił pracę kandydata n.t. (1945), doktora n.t. (1952). Po ojcu w 1953 objął stanowisko dyrektora Instytutu Spawania Elektrycznego. Członek rzeczywisty Akademii Nauk USRR (od 1958), jej prezydent (od 1962). Członek Akademii Nauk ZSRR (od

1962). Prezydent Narodowej Akademii Nauk Ukrainy, dyrektor Instytutu Spawania Elektrycznego im. J. O. Patona NANU. W Instytucie Spawania Elektrycznego, któremu dyktuje nieprzerwanie ponad pół wieku, kierował zespołami naukowców pracujących nad spawaniem łukiem krytym, w osłonach gazowych, spawaniem elektrożużlowym, elektronowym, w kosmicznej próżni. Twórca elektrometalurgii specjalnej. Jeden z ojców radzieckiej kosmonautyki. Kierownik zespołu badaczy, którzy wdrażają w chirurgii technologię spawania tkanek ludzkich. Przewodniczył Międzynarodowej Asocjacji Akademii Nauk, Międzynarodowej Akademii Inżynieryjnej, Międzynarodowej Asocjacji Spawalnictwa. Współpracuje z Instytutem Spawalnictwa w Gliwicach, Politechniką Częstochowską, Hutą BAILDON w Katowicach. Uczony wielokrotnie odwiedził Polskę, uczestniczył w konferencjach naukowych w Warszawie, Katowicach, Gliwicach. Przyjmował w swoim instytucie na stażach i sympozjach polskich spawalników, zwłaszcza z Gliwic, gdzie pracują absolwenci KPI. Wyróżniony tytułami doktora h. c. wielu uczelni, w tym Politechniki Kijowskiej. Ma liczne ordery i medale radzieckie, ukraińskie i rosyjskie. Autor licznych monografii naukowych, wynalazków, redaktor wydawnictw spawalniczych.

## 2005

**Jankowoj Władimir Wasiljewicz** (ur. 1948) – kand. n.t., doc. Ukończył KPI w 1972 i podjął pracę w uczelni. Wykładowca na wydz. menedżmentu i marketingu (od 1995), docent (1999). Kierował laboratorium akustyki przemysłowej. Autor 44 prac naukowych i metodycznych. Redaktor naczelny gazety „Kijowski Politechnik” (od 1997). Publikuje materiały o współpracy ukraińsko-polskiej, o polskich absolwentach Politechniki Kijowskiej. Członek Narodowego Związku Dziennikarzy Ukrainy. Pełni funkcję koordynatora współpracy KPI z polskimi uczelniami (Warszawa, Wrocław, Kraków, Gdańsk), uczestniczy we wspólnych pracach (sympozja naukowe). Z Politechniką Wrocławską rozpoczął współpracę już w latach 70-tych, organizując wyjazdy na Dolny Śląsk studenckich brygad budowlanych z KPI (np. praca przy budowie drogi w Cieplicach). Zorganizował na Ukrainie oddział Międzynarodowego Związku Inżynierów Akustyki, jest jego wiceprezesem. Ma nagrody Ministerstwa Oświaty i Nauki Ukrainy oraz mera Kijowa.

**Kowal Wasilij Ignatjewicz** (ur.1920) – kand. n.t., doc. Kierownik w oddziale współpracy z zagranicą. W 1935 przesiedlony z Ukrainy do miasta Smidowicz koło Chabarowska. Tam ukończył szkołę wojskową, od 1941 jako żołnierz walczył na różnych frontach, służył jako oficer w Armii Radzieckiej. Od 1978 pracuje w Politechnice Kijowskiej jako wykładowca prawa pracy i kierownik wydziału specjalnego, od 1986 zastępca prorektora ds. współpracy z zagranicą. Mając na celu praktyczne wdrożenia wynalazków powstałych w KPI, nawiązał

współpracę z politechnikami w Warszawie i we Wrocławiu, Wyższą Szkołą Morską w Szczecinie oraz z niektórymi zakładami przemysłowymi Wrocławia i Bolesławca. We współpracy z SWPK podjął np. próbę stosowania w Polsce nici mikrochirurgicznych produkowanych w laboratorium Politechniki Kijowskiej i uzyskał wysoką ocenę chirurgów specjalistów mikrochirurgii urazowej mózgu kliniki Akademii Medycznej we Wrocławiu. Ze względu na koszty badań nici nie znalazły zastosowania w Polsce, która podobne nici, ale droższe zakupuje na Zachodzie. Współorganizator 6 seminariów kontaktowych dla polskich przedsiębiorców, organizowanych z udziałem SWPK przy wsparciu Wydziału Ekonomiczno-Handlowego Ambasady RP w Kijowie (2001-2003). Współorganizator Centrum Współpracy Ukraińsko-Polskiej w Politechnice Kijowskiej w listopadzie 2003. Autor 4 podręczników dla studentów z dziedziny prawa pracy i wielu artykułów naukowych.

## 2006

**Czerniawski Jewgienij Konstantinowicz** (ur. 1926) – kand. n.t., doc. W okresie II wojny światowej był wywiadowcą w rozpoznaniu wojskowym na II i III Froncie Białoruskim. Na terenie Polski wyzwalał Białowieżę, walczył nad Narwią i Bałtykiem, doszedł do Gdańska, gdzie został ranny. Ukończył KPI w 1959. Podjął pracę na wydziale radiotechnicznym uczelni, był konstruktorem urządzeń radiowych, kierownikiem warsztatów, laborantem, kierownikiem laboratorium katedry teoretycznych podstaw radiotechniki. W czasie swojej pracy na katedrze służył pomocą studentom stypendystom polskim. W latach 80-tych brał udział we współpracy między politechnikami w Kijowie i we Wrocławiu. Był twórcą wielu pomocy naukowych, do dziś wykorzystywanych w laboratorium wydziałowym. Mimo przejścia na emeryturę w dalszym ciągu pracuje na katedrze jako laborant. Odznaczony orderami wojennymi za walkę na froncie i odznaczeniami za długoletnią pracę z młodzieżą studencką. Na 60-lecie zwycięstwa wyróżniony w grupie kombatanów wojny ojczyźnianej, pracujących w Politechnice Kijowskiej. Należy do grupy weteranów wojny, którzy spotykając się z młodzieżą przekazują jej wspomnienia ze wspólnej walki żołnierzy radzieckich i polskich z hitlerowskim najeźdźcą na terytorium Polski.

**Drygajło Wasilij Gierasimowicz** (ur. 1937) – kand. nauk, doc. Ukończył studia w dziedzinie bibliotekoznawstwa w Instytucie Kultury w Kijowie w 1965. Od 1967 pracuje w Politechnice Kijowskiej, początkowo jako zastępca dyrektora, a od 1991 jako dyrektor uczelnianej biblioteki naukowo-technicznej. Od 1978 biblioteka uczelniana znajduje się w gmachu o powierzchni użytecznej 14 tys. m<sup>2</sup>, z 15 czytelniami na 1500 miejsc na 4 piętrach i pomieszczeniami dla księgozbioru 3 mln woluminów na 8 kondygnacjach. Biblioteka obsługuje 42 tys. czytelników, wydając im codziennie 4-5 tys. książek i czasopism. Od 1967 poli-

technikę ukończyło ponad 240 polskich stypendystów, którzy zawsze mogli liczyć na pomoc dyrektora biblioteki. Udzielał też wsparcia polskim aspirantom i naukowcom z zaprzyjaźnionych polskich politechnik (Warszawa, Wrocław, Kraków, Gdańsk). Współorganizował z Politechniką Wrocławską w latach 80-tych 4 konferencje młodych naukowców. Realizuje umowy o wymianie książek z Polską Akademią Nauk w Warszawie, z politechnikami we Wrocławiu i Krakowie, z Uniwersytetem Technicznym w Zielonej Górze oraz z Uniwersytetem Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Jest autorem wielu prac naukowych z dziedziny bibliotekoznawstwa i bibliografii. Od 2001 jest prezydentem Ukraińskiej Asocjacji Bibliotekarskiej. Otrzymał honorowy tytuł Zasłużonego pracownika kultury Ukrainy.

## 2007

**Moskaluk Władimir Aleksandrowicz** (ur. 1939) – kand. n.t., prof. Ukończył KPI w 1960, asystent, wykładowca; kandydat n.t. (1972), profesor (2004). Zast. kier. katedry elektroniki fizycznej i biomedycznej na wydz. elektroniki. Na katedrze pracuje od jej powstania w 1974. Wiele lat wykładał kurs fizycznych podstaw techniki elektronowej. Opracował materiały metodyczne, stworzył cykl robót laboratoryjnych, przygotował środki dydaktyczne. Wykłada fizykę procesów elektronowych i teorię pola. Członek Międzynarodowego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników. Zainteresowania naukowe: modelowanie superszybkich procesów i przyrządów. Kierował pracami naukowymi dla budżetu państwa. Nagrodzony medalem Zasłużony dla oświaty Ukrainy. Przygotował 3 kandydatów n.t. Od 1974 politechnikę ukończyło ponad 220 polskich stypendystów, w tym elektronikę ponad 110 osób. Mogli oni zawsze liczyć na pomoc profesora. Udzielał też pomocy polskim naukowcom z zaprzyjaźnionych polskich politechnik. Jest autorem podręcznika do fizycznych podstaw techniki elektronowej, który otrzymał pierwszą nagrodę Politechniki Kijowskiej w 1984. Autor ponad 100 publikacji naukowych i 2 wynalazków.

**Zubczuk Wiktor Iwanowicz** (ur. 1941) – kand n.t., doc. Od 1967 pracuje w KPI na wydziale elektroniki, a na katedrze elektroniki teoretycznej od jej utworzenia. Prowadzi zajęcia z dyscyplin: cyfrowa technika układów scalonych i projektowanie aparatury biomedycznej z wykorzystaniem tej techniki. Specjalizuje się w diagnostyce i oprzyrządowaniu fizjoterapii. Kieruje projektowaniem dyplomowym na poziomie magisterskim i aspiranckim. Otrzymał nagrodę ministerstwa za opracowanie metodyki zajęć praktycznych z techniki układów scalonych. Od 1967 politechnikę ukończyło ponad 240 polskich stypendystów, w tym elektronikę ponad 130 osób. Mogli oni zawsze liczyć na pomoc docenta. Udzielał też pomocy polskim naukowcom z zaprzyjaźnionych polskich politechnik. W młodości pasjonował się alpinizmem, organizował na Kaukazie obo-

zy górskie dla studentów uczelni, przyjmował tam polskich alpinistów. Jest autorem wielu prac naukowych z dziedziny elektroniki, w tym podręczników z cyfrowej techniki układów scalonych. Autor 120 publikacji, 2 wynalazków.

## 2008

**Morozow Wiktor Grigorjewicz** (ur. 1949) – kand. n.t. Ukończył KPI w 1972, asystent, st. wykładowca katedry elektroniki przemysłowej. Wykłada podstawy elektroniki i mikroelektroniki, elektronikę przemysłową, systemy zasilania aparatury elektronicznej, przetworniki prądu elektrycznego. Kieruje projektowaniem rocznym i dyplomowym, praktykami studenckimi. Laureat nagrody rektora Politechniki Kijowskiej za najlepszy podręcznik 2002 r. Kierował pracą naukową wielu studentów z Polski. W latach 1972-1995 Politechnikę Kijowską ukończyło 240 polskich stypendystów, w tym elektronikę ponad 130. Autor 29 publikacji naukowych, 2 podręczników, 17 skryptów i 17 wynalazków.

**Pieczenik Nikołaj Walentinowicz** (ur. 1949) – kand. n.t., prof. Ukończył KPI w 1972, kandydat n.t. (1978), profesor. Wykładowca specjalności napęd elektryczny, sterowanie automatyczne i automatyzacja urządzeń przemysłowych (1973-1994). Badał oszczędność energii w systemach elektromechanicznych transportu ciągłego. Kierował pracami naukowymi dla budżetu państwa. Członek rady ds. obrony dysertacji kandydackich. Od 2000 jest prorektorem uczelni, zajmuje się pracą naukowo-pedagogiczną. Prorektor uczestniczy we współpracy z 8 polskimi uczelniami technicznymi, organizując wymienne wyjazdy kadry i studentów. Brał udział w 4 międzynarodowych konferencjach naukowo-technicznych. Kierował projektowaniem rocznym i dyplomowym studentów, w tym także polskich studentów. W latach 1973-1994 Politechnikę Kijowską ukończyło 234 polskich stypendystów. Autor 15 publikacji naukowych, autor 2 podręczników i licznych skryptów.

## 2009

**Saczkow Leonid Siemionowicz** (ur. 1937) – kand. n.t., prof. Po ukończeniu technikum został górnikiem elektromechanikiem. Pracował w kopalniach obwodu ługańskiego, także na Uralu. Służył w wojsku w Bakińskim Okręgu Wojskowym. Po demobilizacji ukończył wydział górniczy Politechniki Kijowskiej w 1965. Pozostał na katedrze elektryfikacji tego wydziału, ukończył aspiranturę, obronił pracę kandydacką. Pracował jako asystent, wykładowca, docent, profesor. W 1974 został wybrany przewodniczącym uczelnianego komitetu związku zawodowego pracowników. Od 1986 jest przewodniczącym Komitetu Republikańskiego Związku Zawodowego Pracowników Oświaty i Nauki. Jest też człon-



kiem Prezydium Komitetu Federacji Związków Zawodowych Ukrainy. Przewodniczył Zarządowi Funduszu Ubezpieczeń Socjalnych ds. tymczasowej utraty zdolności do pracy. Dzięki jego wysiłkom ukraiński Związek Zawodowy Pracowników Oświaty i Nauki został w 1998 przyjęty do Światowej Konfederacji Związków Zawodowych Pracowników Oświaty. Będąc członkiem Prezydium Komitetu tej organizacji, reprezentuje w niej państwa Europy Wschodniej. Związek, kierowany przez niego, ma podpisaną umowę o współpracy ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego, regularnie spotykają się prezydium władz naczelnych obu organizacji. Z wojewódzkimi strukturami ZNP współpracują organizacje związku w Kirowogradzie, Łucku, Połtawie i Tarnopolu. Zasłużony pracownik oświaty Ukrainy. Ma order Znak szacunku, 4 medale, dyplom Rady Najwyższej Ukrainy, dyplom Gabinetu Ministrów Ukrainy. Autor ponad 60 publikacji naukowych, monografii, podręczników i artykułów.

**Warłamow Gennadij Borisowicz** (ur. 1956) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1982 z wyróżnieniem, podjął pracę w uczelni na katedrze teoretycznej i przemysłowej ciepłoteknik, kand. n.t. (1987), docent (1991), doktor n.t. (2007). Zastępca dziekana wydziału ciepłoenerygetycznego (1989), zastępca prorektora (2001), prorektor ds. pracy pedagogiczno-wychowawczej (od 2003). Kieruje Centrum Naukowo-Technicznym „Ekotechnologie i technologie energooszczędne” (od 2005). Pracuje nad wdrażaniem w energetyce technologii i urządzeń wysoko efektywnych i ekologicznie bezpiecznych, w tym metod spalania gazów ze zmiennym dopływem powietrza, konstrukcji komór spalania w systemach turbo- i parogazowych, kotłów ze stabilizacją spalania o wysokiej żywotności i niskiej toksyczności gazów spalinowych. Tworzy w obiektach energetycznych systemy monitoringu ekologicznego i analiz stanu eksploatacji, opracowuje metody optymalizacji wykorzystania urządzeń w elektrociepłowniach i na magistralach przesyłowych. Nadzoruje organizację procesu dydaktycznego w uczelni. Stworzył elektroniczną bazę danych wyników nauczania studentów, ich wyników sportowych i pracy społecznej. Skomputeryzował działalność departamentu pracy dydaktyczno-wychowawczej, studenckiego centrum pracy, służby socjalnej, studenckiego towarzystwa naukowego i centrum sportowego uczelni. Jest autorem kreatywnych metod nauczania, takich jak: letnia szkoła naukowa, olimpiada programowania, zdalne kursy nauczania, studenckie konferencje naukowe. Wprowadził w życie projekt pozyskiwania pracy dla absolwentów „Jarmark wakatów”. Bierze udział we współpracy uczelni z 91 wyższymi szkołami technicznymi świata, w tym z 8 polskimi. Jest kuratorem rektoratu do współpracy z Polską, ostatnio zorganizował współzawodnictwo między politechnikami w Kijowie, Warszawie i Petersburgu. Od 1982 Politechnikę Kijowską ukończyło 203 Polaków, a z nich ci, którzy stykali się z prodziekanem, później prorektorem, podkreślają jego życzliwy stosunek do młodzieży, opiekę i pomoc, jaką otaczał studentów. Zasłużony energetyk Ukrainy, wyróżniony dy-

plomami resortowymi. Autor ponad 100 publikacji naukowych, w tym 1 monografii, 10 podręczników, autor 8 wynalazków.

## 2010

**Geraimczuk Michaił Demianowicz** (ur. 1947) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1974 z wyróżnieniem, w KPI pracuje od 1974, kand. n.t. (1979), doktor n.t. (1994); prof. (1996). Zast. dziekana wydz. budowy przyrządów (1981-2001). Kierownik katedry budowy przyrządów (od 2001). Specjalista z dziedziny teorii i metod mierzenia wielkości mechanicznych oraz projektowania i budowy przyrządów do mierzenia tych wielkości. Prowadzi wykłady z projektowania i modelowania przyrządów i aparatów. Kieruje zajęciami praktycznymi i laboratoryjnymi, projektowaniem dyplomowym, konsultuje aspirantów i magistrów. Wykładał w języku francuskim w Uniwersytecie Anaba w Algierii. Brał udział w przygotowywaniu specjalistów dla Polski. Jako zastępca dziekana rozwiązywał problemy socjalne studentów z Polski. Od 1974 do 1988 r. specjalność budowy przyrządów uzyskało 95 polskich stypendystów. Ci, którzy stykali się z prodziekanem, podkreślają jego życzliwy stosunek do młodzieży, opiekę i pomoc, jaką otaczał studentów. Zasłużony dla oświaty Ukrainy (2002). Autor ponad 200 publikacji naukowych, w tym 4 monografii, 4 podręczników i 30 opracowań metodycznych. Autor 12 wynalazków.

**Szukajew Siergiej Nikołajewicz** (ur. 1956) – dr n.t., prof.. Ukończył KPI w 1981, rozpoczął tu pracę (1981), kand. n.t. (1987), dr n.t. (1996). Profesor na katedrze dynamiki i mocy maszyn oraz wytrzymałości materiałów. Kierownik oddziału projektów międzynarodowych NTUU KPI. Jest specjalistą w dziedzinie zmęczenia materiałów. Bada kryteria stanu granicznego i metody prognozowania żywotności w warunkach niskocyklowego zmęczenia materiałów konstrukcyjnych. Od 1999 pracuje w departamencie współpracy międzynarodowej, od 2003 kieruje oddziałem projektów międzynarodowych uczelni. Jest sekretarzem naukowym katedry UNESCO „Wyższa oświata techniczna, stosowana analiza systemowa i informatyka”. Brał udział we wspólnym projekcie Komisji Europejskiej Centre of Structural Integrity w latach 2002-2005 jako członek międzynarodowej rady naukowej. Współpracuje z politechniką w Opolu. W wydawnictwie tej uczelni drukował swoje prace naukowe. Brał udział w kształceniu polskich studentów do czasu ukończenia uczelni przez ostatnią grupę stypendystów w 1995, prowadząc wykłady, zajęcia laboratoryjne, projektowanie dyplomowe. Od momentu otwarcia w Politechnice Kijowskiej Centrum Ukraińsko-Polskiego (2008) bierze udział w jego działalności. Koordynował pracę komitetu przygotowującego Ukraińsko-Polskie Forum Akademickie w Kijowie w 2009. Przygotował 3 kandydatów nauk. Laureat nagrody Komsomołu w dziedzinie nauki i techniki (1987) za metody prognozowania trwałości materiałów.

Autor ponad 110 publikacji naukowych, w tym 2 podręczników omawiających problemy mechaniki deformowanego ciała stałego.

## 2011

**Jachno Oleg Michajłowicz** (ur. 1940) – dr n.t., prof. Ukończył Uniwersytet Kijowski w 1963. W KPI od 1963. Kandydat n.t. (1967), doktor n.t. (1986). Kier. katedry hydrauliki (od 1979), obecnie kier. katedry hydropneumoautomatyki i hydrauliki. Specjalista w dziedzinie projektowania i modelowania układów hydraulicznych i pneumatycznych. Członek Akademii Nauk Wyższej Oświaty Ukrainy, zastępca przewodniczącego rady ekspertów Wyższej Komisji Atestacyjnej Ukrainy. Współpracuje z Politechniką Wrocławską, ma podpisaną umowę między pokrewnymi katedrami obu uczelni. Brał udział w konferencjach naukowych w Politechnice Wrocławskiej, występował z referatami, publikował artykuły m. in. w czasopiśmie „Hydraulika i Pneumatyka” wydawanym przez SIMP. Katedry wspólnie kształcą magistrów, wymieniają się stażami studentów i aspirantów (doktorantów). Brał udział w przygotowywaniu specjalistów dla Polski, prowadząc wykłady, zajęcia laboratoryjne, projektowanie dyplomowe, wykazując przy tym życzliwy stosunek do młodzieży, świadcząc opiekę i pomoc studentom. Wyróżniony tytułem Zasłużonego działacza nauki i techniki Ukrainy, zaś w uczelni – Zasłużonego profesora NTUU KPI. Przygotował 15 kandydatów i 5 doktorów nauk. Autor ponad 280 publikacji naukowych, monografii i opracowań oraz wynalazków.

**Ogorodnik Jewgienij Anatoljewicz** (ur.1955) – dr n.t. doc. Ukończył KPI w 1978 i podjął tu pracę, kand n.t. (1984). Specjalista w dziedzinie automatyzacji produkcji chemicznej. Pracuje w uczelnianym departamencie współpracy międzynarodowej. Kieruje Centrum Ukraińsko-Polskim przy Politechnice Kijowskiej, które od 2008 realizuje zadania współpracy naukowo-technicznej i dydaktycznej między uczelniami obu państw, m.in. z Politechniką Warszawską. Został też dyrektorem międzynarodowego programu „Stały rozwój”, w którym uczestniczy kilka polskich uczelni. Autor 23 publikacji naukowych i 5 wynalazków.

## 2012

**Astrelin Igor Michajłowicz** (ur. 1942) – dr n.t., prof. Ukończył KPI w 1964, pracując w zakładach chemicznych 2 lata studiował wieczorowo, kand n.t. (1968), dr n.t. (1990); asystent (1968), docent (1972), prof. (1990). W latach 1973-1976 kierownik katedry technologii chemicznej politechniki w Annalinie (Algieria). Zastępca dziekana wydz. chemiczno-technologicznego KPI (1976-1983), od 1983 – kierownik katedry technologii związków nieorganicznych tego

wydziału, zaś od 2000 – dziekan wydz. chemiczno-technologicznego KPI. Kierownik laboratorium chemicznego przerobu surowców i utylizacji odpadów produkcji. Specjalizuje się w kompleksowym przetwórstwie surowców chemicznych, utylizacji odpadów, oczyszczaniu wód i rozwiązywaniu problemów ekologicznych. Członek Akademii Nauk Szkół Wyższych Ukrainy (1993), członek Akademii Nauk w Nowym Jorku (2002), członek Amerykańskiego Towarzystwa Chemicznego (2002). Przewodniczący rady ekspertów ds. technologii chemicznych Wyższej Komisji Atestacyjnej Ukrainy (1997-2000, 2004-2008). Zastępca przewodniczącego komisji naukowo-metodycznej ds. technologii chemicznych Ministerstwa Oświaty i Nauki Ukrainy (od 1992). Zastępca (od 1993), następnie przewodniczący (od 2008) specjalnej rady doktorskiej przy Białoruskim Uniwersytecie Technologicznym. W wyniku współpracy uczelni polskich i ukraińskich w 1990 r. był na stażu w Politechnice Wrocławskiej i miał tu cykl wykładów. W 2007 r., współpracując z Uniwersytetem im. M. Kopernika w Toruniu prowadził cykl wykładów dla tamtejszych studentów i wykładowców. Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (2002). Przygotował 16 kandydatów nauk i 3 doktorów nauk. Autor 420 publikacji naukowych, współautor 7 monografii, 9 podręczników i skryptów, autor 46 wynalazków.

**Kiriczok Piotr Aleksiejewicz** (ur. 1954) – dr n.t., prof. Ukończył Dnieprodziński Instytut Industrialny w 1976. W KPI studiował na aspiranturze (1978-1981) i doktoranturze (1992-1995), był asystentem, docentem katedry technologii budowy maszyn KPI (od 1981). Doktor n.t. (1995), profesor. Dziekan wydziału wydawniczo-poligraficznego (od 2002), dyrektor Instytutu Wydawniczo-Poligraficznego KPI. Kierownik katedry technologii poligraficznych (od 2003). Brał udział w rozbudowie KPI w latach 1984-1988. Zainteresowania naukowe: technologiczne procesy i oprzyrządowanie wzmacniającej obróbki części i zespołów maszyn, zwłaszcza drukarskich. Przewodniczy wyspecjalizowanej radzie naukowej ds. obrony dysertacji kandydackich i doktorskich w dziedzinie działalności wydawniczo-poligraficznej. Redaktor naczelny specjalistycznego czasopisma «Технологія та техніка друкарства». Współpracuje z uczelniami Polski (Warszawa, Wrocław, Łódź, Rzeszów), organizuje wspólne konferencje, wystawy i wymianę studentów. W szczególności grupy wykładowców i studentów z jego instytutu uczestniczyły w 2007 w Targach Książki w Warszawie, w wystawie „Perspektywa 2008” w Warszawie, w 2011 – w szkole letniej w Politechnice Łódzkiej. Jako dyrektor Ukraińskiej Studenckiej Asocjacji Koszykówki organizował wyjazd drużyny na studenckie mistrzostwa Europy w Poznaniu we wrześniu 2010. Zasłużony działacz nauki i techniki Ukrainy (2007). Przygotował 7 kandydatów i 3 doktorów n.t. Autor ponad 200 publikacji naukowych, w tym 3 monografii, 3 podręczników, autor 21 wynalazków.